

22'

Kortárs
Hango

KORTÁRS HANGON '22
Nemzetközi Irodalmi Pályázat.

A KÖTET AZ ESZTERHÁZY KÁROLY KATOLIKUS EGYETEM
ÉS A MISKOLCI EGYETEM
GONDOZÁSÁBAN KÉSZÜLT

Egri – Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat
XVIII. kötet

Kötet és Sorozatszerkesztő:

JÓNÁS ZOLTÁN
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem
nyugalmazott kulturális igazgató

Társszerkesztő:

KÁELNÉ KOVÁCS RITA
Uni-Hotel Diákotthon
Menedzser

Olvasószerkesztő:

HERÉDI REBEKA
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem

Képszerkesztő:

KERESZTÉNY LILLA
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem
Média és Design Intézet
Tervező grafika MA szak

Eddig megjelent kötetek:

Volt egy ember

József Attila költészete ma (2005)

Kortárs Hangon (2016)

Tavaszi zsongás (2006)

Kortárs hangon (2011)

Kortárs Hangon (2017)

Kortárs hangon (2007)

Kortárs hangon (2012)

Kortárs Hangon (2018)

Kortárs hangon (2008)

Kortárs hangon (2013)

Kortárs Hangon (2019)

Kortárs hangon (2009)

Kortárs hangon (2014)

Kortárs Hangon (2020)

Kortárs hangon (2010)

Kortárs Hangon (2015)

Kortárs Hangon (2021)

KORTÁRS HANGON '22

Válogatás
az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem
és a Miskolci Egyetem nemzetközi
hallgatói irodalmi pályázatából

Eger, Miskolc
2022.
Költészetnap

A kötet megjelenését támogatta:

NKA Könyvkiadási Kollégium,
Petőfi Kulturális Ügynökség Nonprofit Zrt
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem
Miskolci Egyetem
Nemzeti alapítvány/Alapítvány a Közjóért
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem és a Miskolci Egyetem
Hallgatói Önkormányzatai
Északkelet- magyarországi Regionális Versmondó Egyesület
Hébé-Juventus Művészeti Egyesület, Líceum Alma Mater Egyesület, Eger

Borítóterv és képszerkesztés
Keresztény Lilla
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem
Média és Design Intézet
Tervező grafika MA szak

A kötetben közölt képeket a Kortárs Hangon '22 Nemzetközi Irodalmi Pályázatára
készítették az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem
Média és Design Intézet és a Képzőművészeti és Művészetelméleti Intézet hallgatói

ISSN 1789-9095 Kortárs Hangon
ISSN 1789-9087 Egri – Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat

A kiadásért felelős:
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem rektora

Megjelent a Hébé – Juventas Művészeti Egyesület gondozásában

Kötet és sorozatszerkesztő: Jónás Zoltán
Társ-szerkesztő: Káelné Kovács Rita
Olvasó szerkesztő: Herédi Rebeka
Nyomdai előkészítés: Keresztény Lilla

Megjelent: 2022. április, Költészetnap
Példányszám: 400
Készítette: Agria-Humán Közhasznú Nonprofit Kft, Eger, Faiskola utca 2.
Nyomdaüzem vezető: Lakatos Gabriella

Mitől szól kortárs hangon a Kortárs Hangon? És miről szól a Kortárs Hangon?

Gondolom, alapvető kérdés egy kötetbevezetőben a kötet szerkesztőjének tisztázni, mit és miért ajánl az olvasó figyelmébe.

Az első kérdés – kis módosítással – könnyen megválaszolható: Nem mitől szól, hanem kitől és megtoldanám; kinek szól? Szerzői nagyjából a huszoneves korosztály, egyetemista fiatalok; leendő bölcsészek, közgazdászok, mérnökök, orvosok, akik egy dologban azonosak: irodalombarátok. Bocsánat, még egyben: nyitottak világunkra és fontosnak tartják, hogy el is mondják róla a véleményüket. Beavassanak az őket körülvevő élményekbe, hogy az bennük milyen visszhangot keltett a találkozás pillanatában. Azt hiszem, ettől válnak üzenetértékűvé írásaik, ha találkozunk velük. Amikor megismerhetjük világukat, vagy éppen görbe tükörben láthatjuk a miénket. Ahogyan egyikük írja: „Huzatot kell csinálni a sorok között, kiszellőztetni minden versszagot” (Galda Gábor Attila)– teszem hozzá, a szellőztetés többnyire jól sikerült a kötetben szereplőknek, de ennek ellenére megnyugtatom az olvasót, én elég gyakran éreztem a versszagot.

És az is elég könnyen kiolvasható a sorokból, hogy nekünk szólnak. Kortól függetlenül nekünk, irodalombarátoknak. Úgy tud megszólalni a kortárs hang, hogy a kottaolvasók hallják a dallamát. „A csend szájába teszem gondolataim töredékét és várom, hogy jóllakjon.” (Forgács Fanni)

Vallanak érzelmeikről – megélt vagy elképzelt szerelmekről, családi tragédiákról, gyermekkorból visszacsengő most megértett történetekről, írnak őszintén arról is, amit nem értenek még világunkból.

De hát miért én beszélek erről?

Tessék belelapozni bátran, s ítéljék meg, hogy megszólal-e Kortárs Hangon!

Jónás Zoltán
kötetszerkesztő

Szabó Dóra: Hangulatok 1.

PAPP ZOLTÁN

vojtina recepcióspultban

manapság valamire való költő
nem kezdi úgy a versét hogy manapság
valamire való költő
nem kezdi úgy a versét hogy

GALDA GÁBOR ATTILA

Amit nem sikerül felitatni

A szavak egy szürke tartományban
lebegnek, ahol nincs fényviszony,
csak tikkadt záporosó.

Egy váratlan pillanatban átszűrődnek
a valóság páras ablaküvegén, és minden
jelentés, amit nem sikerül felitatni,
rácsorog egy párkányra.

Bepenészesedik, néhány nap alatt
burjánzó összefüggésként teríti be
a fehér felületeket.

Huzatot kell csinálni a sorok között,
kiszellőztetni minden versszagot.

„Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet,
 hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az
 átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind
 a te magod;” – (5 Mózes 30:19)

Véres juharlombok alatt úszik
 a részvét. Befagyott
 patakon egy hosszúfarkú gyík
 eszi tojásait.

Bennem dobbant először szíved,
 a biztonság disztópiájába zárva.
 Két sor közé szorítom hiányod
 és várom, hogy összemosódjunk
 a sárral, hogy amikor
 a föld eltömíti a hallójárataim,
 hozzám szólj először.

A csend szájába teszem
 gondolataim töredékét
 és várom, hogy jóllakjon,
 várom, hogy újra jól essen
 lefeküdni mellé.

Várom, hogy meg tudjak bocsátani
 az anyának, aki párkát játszva lebeg
 bíbor ujjaid között.

SZÖKE ROLAND

Univerzumok a padláson

Párhuzamos világokban
töltöttem a gyerekkorom.
Legóból és fakockákból
építettem dimenziókat.
Univerzumok a padláson,
ahogy nőttem, hagytam őket
önállóan működni.
Még eszembe jutnak,
ha egy elkallódott
darab a kezembe kerül,
de nem mehetek vissza.
Átléptem a gyermeki álmhatárt.
A világvége csak változás,
majd a fiam új történelmet
épít, ahol talán egy idősíkba
kerülnek a legók, fakockák.

CSOBÁDY CSILLA

Napos oldal

Piros lombú fák alatt járok
Hallom a város
csendjét.

Korareggeli buszt várok
Látom a káosz
rendjét.

szófoszlányok tapadnak a lefolyóhoz – fakuló tincsekben
méred az időt – hajmosásba fordult moralizálás

arcod csipkebogyók színezik – gyerekkorodban láttál
utoljára jégvirágot – arcodra ráfagy a mosoly

szúnyoghálón átszűrődő hajnali napsütés – csukva tartod
a szemed védekezésül – nincs dunyha mi megvédene

a vízmolekulák lassú forrásba kezdenek – kézműves bögréd
letört fülét elvitte a kukásautó – torkodban a keserűség
forráspontig hevül

magzatpózba zárja a fűszál a harmatcseppet – mezítelen
talpad nyirkos földet tapos – ölelés hiányában hűvös a reggel

poliszémiává vegyül a reggel és az est – rózsaszín felhőkbe
zárva vár a magány – egy szemhunyas a nappal

Tolnay Lili: Indulás

KACSO ANETT

Anyától hazáig

A hosszú nyúlánk zsinórt valaki elvágta.

-Anyá! Hallod? Ezt kiabáltam.

Volna.

Tudom, hogy csak te értetted meg,

A hallgatásomat is. Pedig sokan voltak.

Mind hosszúban és zöldben. Csak ennyit láttam, mert a hosszú nyúlánk szorított.

-Anyá! ezt tombolta bennem a vékony levegőcsík, ami furfanggal belém jutott. Azóta megtanultam, hogy az

Oxigén.

A szorítás meglazult, egy pillanatra a zsalugáterek kicsapódtak és megszületett az anya-kép. Azóta abban is biztos vagyok, hogy a baba minden elsőjében ott van az az érzés, hogy anya.

Ezután nem hagytam magam.

Anyá Oxigén.

Anyá Oxigén

Anyá. Oxigén

Oxigén

Valahogy megéreztek ezt a vágyat a Hosszú Zöldek is és az átlátszó dobozban adtak oxigént. Az élet másik komponense bennem volt.

Elfáradtam. Kimerített az akarás, a hallgatni nem akarás és a kiabálni akarás.

Szárnyas Anya-kép repkedett körülöttem, sokat mosolygott, mesélt és simogatta a nyakam.

Először fájt. Aztán a szárnyas Anya-kép elmondta, hogy a szorítás fájdalmát gyógyítja.

Gyógyító Szárnyas Anya-kép.

Sokszor én is vissza akartam simogatni, de mikor elértem volna, mindig eltűnt. És máshol jelent meg. Sokáig vívódtam, de nem sikerül kedves szándékom.

Aztán már nem mesélt.

És most tanulom az oxigén vegyjelét, és az anyákra jellemző tulajdonságokat. Ugyanazok. Nyertem.

Most mindkettő eltölt melegséggel.

NAGY EMESE INGRID

Roráté

Megzavarja a hajnalt a cipőm kopogása.
Maszkban és kesztyűben szaladok a hajnali misére.
Bepárasodott szemüveggel lefele a dombon. A parkolóautomatát is embernek nézem.
Épphogy nem köszönök neki.
A templomban csend van. Lábujjhegyen járok.
Hát itt vagyok. Milyen jó, hogy te legalább látsz engem.
Gyertyák, hideg, homály, buzgóság egy kis fáradsággal.
Te legalább látsz engem.
Szinkrónban mondom az imát a többiekkel. Te biztos hallod az én hangomat is.
Látsz engem. Én továbbra is csak tapogatózom.
Te keresel, nem hagysz aludni, ezer gondolattal töltöd meg a fejem.
Teremts rendet. Én nem tudok köztük eligazodni.
Miket villantasz fel előttem?
Tudod jól, milyen gyenge, észrevétlen és fáradhatatlan vagyok.
Nem bírok megállni, nem tudom a gondolataimat lehalkítani,
nem megy nekem a csendes készülődés.
Nem tudom hallgatásra bírni a lelkességemet, nem tudok kimaradni az
összképből és nem tudom megfogadni a tiltásokat.
Nem tudom tisztelni a mások által gondosan rám szabott határokat.
Nem tudok csendben maradni, nem tudok a helyemen ücsörögni, és nem
tudom tartani a kért távolságot.
Nem tudom tiszteletben tartani mások távolságigényét.
Nem tudok úgy szeretni, ahogy kérik tőlem.
Nem tudok kimaradni. Nem tanultam.
Nem jó nekem ez a kabát sem. Túl feltűnő.
Nem felelek meg semmilyen konvenciónak.
Igazán, Uram, nem is tudom, hogyan lehetek engedelmes.

Miért keresel engem? Mindenhol ott vagyok, ahol nem számítanak rám.

Te hol találasz rám? Hol nem számítasz?

Hol utasítod vissza a rendesen meg sem fogalmazott kérésemet?

Látod.... Te látod.

Sokszor azért nem érzem magam hitelesnek, mert nem tudom nem azt tenni,
amire kérsz engem.

Áldozat ez?

Látod, te hívsz és te táplálsz, mégis én állok sorba érted.

Mátyás Emőke Ibolya

Gyermeki magyarázat

Anyám néha imádkozott.

- rutinnak éppen nem nevezném,
de a gyerekszemnek így jelezte,
megint új csokrot
kellett tennie a régies,
kipercsent szájú vázába.

Anyám ma délután imádkozott.

Egy rongyba tekert lánc
gyöngyeit simogatta,
s mint a szomszéd kuruzsló,
alig visszhangzó nyelv
szavainak párájával
borította be őket.

Este leültem az ajtó előtt.

A térdeimre helyeztem
a lopott gyöngysort,
s nem tudva, mi a módszer,
a magasztos liturgia menete,
csak két rég hallott
sort ismételtem.

Holnap elmegyünk a templomba,

és megint fekete reverendában

lesz a pap a festmény előtt.

Olyan kevesen vannak már

a faluban, hogy azt hiszem,

az elhunytak nevei

vannak az anyagra írva,

s az adja a nyugtalanító színt.

ZABÁN BÁLINT KÁROLY

Anyáért mondott sirató

Előkotort újból a fájdalom,
S estére kibomlott anyai hajad
csak rideggé lett karokon oltalom,
S alvadtvéres kék ajkad
Látványa siralom.
S éjszakára anyát vertek bennem,
meztelenített csupaszon.
Amint te teszed,
Immáron én is egyensúlyozok
Elpengetett húrokon.
Arcod szállássá tette a nyomor,
Minden perc arcodra
Nyomor barázdát ekéz,
S ki rád néz
Mély sikollyal zuhan a porba.

NAGY NORBERT

A temetés ornamentikája

A ravatalozóban a csempe is hidegebb
Belefázik a halál a márványlapok árvaságába.
Fagyott mosolyú ikonok bámulnak a semmibe
Kopott színek, sosemvolt jelentések.
Fenyőág tüskéje szúrja át hirtelen a közöny
hálóját
Belerándul az élet a halál jelenlétébe.
Ropognak a fák megkövesedett könnyei
Varjak zsoltára csendül fel gyász-dúrban
Sírkövek hajolnak össze - és szét
Keserű a temetés ornamentikája.

KarsaiAlexandra: Hajnal

FINTA VIKTÓRIA

Egy pohár víz

1.

- Egyél valamit!
- Köszönöm, nem kérek semmit!
- Akkor van dzsúsz felbontva a hűtőben. Vagy gintonicot is ihatunk.
- Elég a víz. Még nem is ebédeltem.
- Akkor egyél valamit!
- De én!...

Értem, miért kell a mamával mindig az ételen veszekedni. Mégis minden látogatás alkalmával felhúszom magam rajta. Ne tömjön már, így is olyan vagyok, mint egy galamb. Stresszes volt a vizsgaidőszak, keveset aludtam, és sokat ettem helyette.

- Mehetünk zuhanyozni? – kérdezem.

Mama bólint, én meg lesegítem a ruháit. Megy a többi fekete fölé a szennyesbe. A fürdőszobából átszűrődő vízzuhogást hallgatom. A mamának ez legalább húsz percig tart, addig elmosogatok. Zavarba ejtenek a nagy, öblös poharak a szekrényben. A mama csak bögréből iszik.

Hallom, ahogy elzárja a zuhanyt, segítek neki megtörölközni. Nézem, ahogy eltűnnek a vízcseppek a lábáról. Ilyen leszek én is.

Mikor végzünk, visszamegyünk a konyhába.

- Minek mosogattál el?
- Mert el akartam! – vágom rá erélyesen.

Érti, miért kell velem mindig a mosogatóson veszekedni. De azért erősködik, hogy ő is el tud magának.

2.

Késik a vonat. Vasárnap este van, megyek vissza intrire. Fázom a novemberi szélben, és majd leszakad a hátam a nehéz hátizsák alatt. Még egy nagy táska van a jobb kezemben, egyedül utazok, nincs, aki segítsen a cipekedésben, de

hát nem baj, megoldom. Elsős egyetemistaként az új városban úgylis megtanulja az ember, néha el kell viselni a magányt. A bal kezemben a telefonom tartom, és nem tudom, mi lenne a jobb, ha csörögne, vagy ha nem. Papa már nagyon nincs jól. Szomjas vagyok, a vonat meg nem jön.

3.

Életemben először szervezek házibulit. Grillcsibe a menü zöldségekkel és krumplival. Nem vagyok egy konyhatündér, de most kiteszek magamért.

– Gyertek, egyetek még! – szólok a vendégeimnek már sokadszorra. – Van mindenetek, vagy hozzak még valamit? Sósat, gyümölcsöt? Isztok rendesen? – Nagyon igyekszem. Senki nem kér semmit, leültetnek, hogy ne pörögjek már ennyire.

– Jó, mindjárt! – adom meg magam. – Csak hozok egy pohár vizet.

– Üljél le, majd én hozok neked! – mondja Márk. Néha ennyi elég, hogy minden sokkal könnyebb legyen. Ezt eddig nem tudtam. Boldog sóhajjal dőlök hátra, érzem, ahogy ellazulnak az izmaim, és lassan én magam is. Mikor Márk visszajön, kapok egy puszit a homlokomra a víz mellé. A többiek a bakalártémámról faggatnak, de most túlságosan nyár van ahhoz, hogy az iskoláról beszéljek. Nagy kortyokban iszok az öblös pohárból. Én már nem hordok feketét.

4.

Egyedül ülök a konyhában, töri atlasz és jegyzetek előttem. Két hét múlva érettségi. Víz iszok a tanulás mellé, pedig a mama hatszáz kávé is megfőzne nekem, ha kérném, de éjjelre már inkább nem. A szomszéd szobában hangosan szól a tévéből a kvízműsor, papa bóbiskol mellette, mama kereszt-rejtvényt fejt. Ketten ülnek az öreg nappaliban, de ő már egyedül tölti meg a napjait tartalommal.

5.

Nem gondoltam volna, hogy egyszer majd pont ő fog ülni mellettem a kopott sarokpadon. Mama a feketében is sunyin mosolyog, kávéval kínálja Márkot, de ő csak egy pohár vizet kér. Miután elbúcsúzunk, azt mondja, nagyon hasonlítunk mi ketten, a mama meg én.

VAD-MAGYAR RENÁTA HENRIETTA

Gyermekkor küszöbén

Hiányzik az a gyermekkori idill,
amikor még az eperfa alatt majszoltuk
a gondatlanságot, amikor az volt
a legnagyobb bánat, hogy nem
értük utol a fagyis kocsit.

Mi voltunk azok, akikre a felnőttek
csak annyit mondtak, hogy azok a
szegény, árva gyermekek, magunkra
maradva lopódtunk be a múzeumba,
azt játszva, hogy mi is fontosak vagyunk
valakinek, hogy ne érezzük, mi vagyunk
azok a játékok, amelyeket már senki
sem vesz le arról a poros polcra.

Kacagva fogócskáztunk a világ zajában,
kitépve a fűszálakat, szélnek engedték
őket, remélve, hogy mi is eljutunk valaha
egy olyan helyre, ahol számítunk.

De lassan kinőttük a boldogságot,
a mosolyráncaink felteltek porral,
a valóságtól átázva ácsorogtunk
gyermekkorunk küszöbén, azon
gondolkozva, hogy mikor koptak
ki belőlünk egymás szavai.

Akkoriban megkaptam mindent, amit
letudtam rajzolni, ha most a családi képre
odarajzólnák valakit, vajon megkapnám?

Jó volna örökre elbújni az a pöttyös
pokróc alá, ahol se a sötétség, se az
ágyalatti szörnyek nem értek el minket,
ahol nem éreztük a valóság hideg szelét.

Most már, csak a magány fogad tárt
karokkal az otthon hátsó udvarán,
kicsipeszelve gyermekkorom megfakult
emlékeit, csak úgy csepegnek belőle
a kacagások, könnyek, halk ígérek.

Minden sivár, minden csendes már,
az elkorhadt hinta is siratja az elmúlt
éveket, mindent benőtt a felnőttkor
gond-rétege, jó lenne utoljára
elmerülni a gyermekkori idillben, hogy
kiáztathassam ezeket az érzéseket,
amelyek nem engednek továbblépni.

Emlékszem, meleg volt, tücskök ciripelése
töltötte ki a csendet, te a kezem szorítva,
azt mondtad, hogy majd évek múlva is
ezt az eget fogjuk nézni, a szemedben
visszaverődtek a csillagok fényei, s
egy olyan jövőjé, ahol én felnézek
rád, s te lenézel rám.

Aznap este, a július a földet súrolta.

KIS MARCELL

FragMentális állapot

Csak gratulálni tudok magamnak,
hogy nem tettem érte semmit.
Bérletet találni:
mint Dalí firkálta nyugtát
a kosár alján pénztárhoz vinni
Olvadt szállodaszag présel falhoz
a gőzfürdőben
karórám ágról ágra,
óráról órára szeretne csöpögni
de sosem lesz elég kreatív hozzá.
minden homályos folt előre köszön
a meztelen testen rázott tekintetnek
kilátástalan pára szaga van
a törölköző pamutbolt illata
szembesít származásommal
így Siránkozásukért eltakarom őket
mint arc a torinói lepel véleményét
a semmi lehetőségéről.

Ösvényekről tudott valaha
a gőzfürdő kabin fája.
Csillagokkal akar rezegni
a mars kő mezőnek hazudott
salakos futópálya
a fürdő beláthatatlan estzugai
a hátamba véres gondolatfurikot tolnak
az udvar elfelejtett tárgyainak
bólogató nyugalma hergelte fel

a reggelre már halott zugsötétet,
a parkoló Audi mély
tintájába fojtott éles tollat
De mindez túl könnyű ahhoz képest
amit a közel keletről hozhatnék haza
A tonnás gondokat felrázó
bérelt talicskával
elkapom a Három tonnás miniszteri kézfogást
ami most szakítja át a homokdűnék
tájkép lepte mítoszát
A gravitációs hullámok rostos
balerinaszalagként húzzák át
a bolygó bőrrétegein
a tiprás aktusának
karcoló és
ekcémás
következményét.
Szembesülnöm kell
a Kontextus elnökletének
sikító mozgásaival
A gőzfürdő innentől
kezdve hiúság
A pihenés pedig
permanens Hajnali részegség
Végtelen számú anyukám
fog altatni minden sejtet sőt részecskét
Ha elfogy az anyagom
édesanyámé lesz az összes felelősség:
Mindig is önző voltam
ígéret és
ígéretes térfesték.

Anyu, én kiköltözök az erdőbe,
tudod, oda, ahol a kutyák
majdnem halálra rágták azt a nőt.
Örökbe fogadok egy rókakölyköt,
és úgy szeretem majd, mintha
tényleg a saját vérem lenne.
Elnevezem a fákról lelógó testeket,
azok lesznek az isteneim,
megtanítom imádkozni hozzájuk
a rókámat, és elmesélem neki,
hogyan ők teremtik a világot.
Nem, nem mondom rosszul,
direkt jelen időt akartam,
a világ ugyanis éppen most teremődik,
minden holttest hozzátesz egy követ,
minden földre cseppent vérből kinő egy fa,
és az égbe szállt lelkek irányítják az évszakokat.
Ne félj, lesz, mit ennem,
gyújtok tüzet, és sütök bogarakat.
Amikor pedig a rókám nagyobb lesz,
megtanítom vadászni.
Igen, anyu, teljesen józan vagyok,
és jól átgondoltam, tényleg
nem akarok gyereket.

Gál Emma: Mindegy

SZABÓ KATALIN

Romáskamező

Látod, kedves nővérkém, ez itt mind-mind romáska körülöttünk. A városban ilyet sehol sem fogsz látni, legfeljebb a patikában, de csak kiszáritva. Olyankor már nagyon csúnyák. Nézd meg, milyen összetett a virága, a sárgája körül a fehér szirmok olyanok, mint egy szép szoknya. Azt jelenti, hogy már megnőtt. Akár térdig is érhet. Amikor leszedjük, nemcsak a fejét tépkedjük le, hanem a gyökér felett vágjuk el. Én ezért hordok magamnál egy kicsi kést, na meg azért, hogy ha megtámadna valami vagy valaki, megvédjem magamat. Szedjük tele a kosaramat!

Érzed ezt a meleg szellőt? Semmi jót nem jelent, ha engem kérdezel. A múltkor is így kezdődött, aztán meg jól elverte a jég a vetést. Már csak ezért is siessünk a virágszedéssel, mert láthatod, nagyon törékeny teste van ám a romáskának, nem éli túl a vihart. Sőt, szerintem szedjük tele a kötényünket is, és vigyél magaddal haza a városba. Hidd el, ha van a háznál romáska, nem kell gyógyszerert vened. Ebből, ha teát főzöl, meggyógyítod vele a családot. Megfázásra, görcsre, gyulladásra használhatod, leviszi az árpát a szemedről, a kisgyerekeknek a fogfájását elveszi, teheted sebre is, a bőrödnek is jót tesz. Nekem hasfájásra is bevált. Megfőzheted frissen is, nem muszáj megvárnod, amíg kiszárad.

Látod ezt itt? Ez nem

z romáska, ez már pipitér. Hasonlóak, de nézd meg a levelét, és rögtön látod a különbséget. A romáskának a levelei olyanok, mint a tűk, de ritkák, ennek meg nagyon sűrűn nőnek, mintha kicsi kezecskék lennének. Ez is hasznos, de azért a romáska erősebb.

Tudod, régen nagyon szerettem a romáskát. Tavaly nyárig, amikor kicsalt ide Jurij. Azt mondta, az anyja megkérte, hogy szedjen neki egy vödörrel

ebből, hívott segíteni. Tele is szedtük a vödört. Utána azt hittem, haza akar kísélni, erre lefogott, összekötözte a kezemet, kifecamította a bokámat. Kiabáltam, erre teletömte a számat romáskával. Aztán fejbevert a vödörrel. Amikor felébredtem, véres volt a szoknyám. A kezemet nagy nehezen kiszabadítottam. A pataknál megmosakodtam. Alig bírtam hazavánszorogni. Otthont azt mondtam, hogy beleestem egy csipkebokorba. Valera nem hitte el, tudta, mi történt. Másnap Jurijra felakasztva találtak rá a padlásukon. A romáska körülötte volt, már érkezett felakasztgatni csomókba. Én tudom, hogy Valera volt, mert megláthatott a pataknál, amikor mosakodtam. Sose beszélünk róla. Azóta nem voltam itt. Ne mondd el ezt mátocskáéknak, jó? Csak azt, hogy megmutattam neked a romáskamezőt, és elmondtam, hogy mire lehet használni.

BUNA BLANKA- BORÓKA

Feketén-fehéren

„Ki őrzi az őrzőket?”

(Juvenalis)

Már kiabáltak és tapsoltak és ujjongtak a tömegek, színes nylon zászlócskáik sokszáz tűszúrásként ingerelték a monszuntól púpos májusi levegőt. A kamera még egyszer megmutatta Wang prefektus önelégültségben szétnyúló képét, a kéjjel kiélvezett mozdulatot, ahogy fehér kesztyűs kezének mutató- és középső ujját szalutálásra emelte a halántékához. Még néhány snitt a polírozott emelvény hasán villogó címerről – cirózis-sárga gabonatáblát tör ketté egy természetellenes kékben pompázó folyó, mely átmenet nélkül felnyársalódik egy vázlatos gyár szürke élein –, a nyakba vett kisgyermekéről, a (valahogy mindig) mosolygó arcokról, végül zárókép a Gui Nianzu távoli, ezüstös csúcsairól. Remek anyag lett, ment egyenesen az esti híradóba meg a BBC-nek a cenzor vágópultjáról. Az egész világnak tudnia kellett erről.

...

Dingxiang nem volt biztos benne. A pusztító csend újra és újra hozzávágta magát a kongó csempézethez, a visszhangzó tágasság illúziójába ringatva a szűk helyiséget. Csak a melegvíz-csap sustorgott rendíthetetlenül tömött gőzfelhői prémjébe burkolózva. A pára, akár egy súlyos fehér sárkány, lassú méltósággal felkigyózott az égető padlóról. Vitorlázó teste – megremegő hínárerdő a bálna uszonycsapása nyomán –, párából formált szája mohón falta a levegőt. A férfi újra és újra végighúzta kezét a megvakuló tükrön egy balról jobbra felívelő mozdulattal. A szomszédjára gondolt, aki infarktust kapott zuhanyzás közben. Szétfőtt, mire másnap

rátaláltak. Hat éve volt, vagy hét. Mindegy. Nem ezért félt most belépni a rózsza alá. Egy dühös mozdulattal hirtelen elzárta a csapot, törölközőt csavart a dereka köré, egy pillanatra két kézzel megkapaszkodott kiugró medencecsontjaiban – folpackba csavart hullámtörők –, majd kis erőlködéssel felrántotta a kéttenyérenyi ablakot, feltámasztotta kipattogzott állát a magas párkányra, homloka beleütközött a keretbe, úgy pislogott ki a 14. emelet betonfalából, mint egy szurikáta őrszem berámázott feje. Groteszk trófea a bolhapiacról. Az arcát a szél mardosta, a tarkóját az albínó sárkány tüzes karmai vagdosták. Csak azt tudta, hogy hamarosan szétszakad.

A felesége, Nai Nai ott térdelt az alacsony asztal mellett, késsel hasított szemeöldrei – iker-horizontok – mintha máris rémeket álmodtak volna. Pedig napok óta nem tudott aludni. A kimerültségtől. Csak a gyomrából induló hidegrázás centrifugálta a zavaros biomasszát, amibe az ő személyi számát billogozták. Szezámragos csirkét vacsoráztak zöldsárga pirított tésztával.

Másnap hajnali ötkor kezdtek. Beöltöztek az egyenruhába, chipes azonosítóikkal bejelentkeztek, végigvisszhangoztak a (valahogy mindig) túl üres, neonfényben didergő folyosón, majd szétváltak útjaik. Dingxiang még a tegnap végzett a légkondicionáló berendezés áramköreivel, most a hatalmas QLED TV bekötése következett a fedett kifutó déli falán, amin majd pandapornót vetítenek a fokozottan veszélyeztetett állatoknak, melyek általában sajnos felettébb lusták párosodni. Mire a férfi felálította létráját a vitorlányi képernyő alatt, már bemelegedett a kaptár: cserépbe tuszkolt egzotikus növényeket, fatörzseket, nagy gonddal természetes formátlanságra faragott köveket hordtak a szürke egyenruhák, pisztolyfúró morgott a mászókan, hajhálós asszonyok négykézláb súrolták a lecsepegett festékpettyeket. Nai Nai nem volt köztük. A konyhában szagolta a pandatáp édeskés bűzét. A kedves csemegét, a sárga és rózsaszín kekszeket meleg zöld teában áztatták, hogy könnyebb legyen megrágni. A főszakácsnő, Deyyu asszony, összevont szemöldökkel, halkan cuppogva ízlelgette a kölyköknek készülő tejporos, multivitaminos keveréket.

Délután megérkezett Wang prefektus. Az 52 vonalra vasalt zöld egyenruhán vígan vicsorgott a pandafej, 52 fehér kesztyűs mutató-

és középső ujj egyszerre emelkedett 52 lüktető halántékhoz – forró, füstölő revolver cső –, gondosan filmeztek a (valahogy mindig) jelenlevő kamerák. A prefektus a mérnököktől és állatorvosoktól övezve bevonult a komplexumba, a munkások pedig a stáb háta mögött igyekeztek a hátsó bejáráthoz. El-elbotlottak a rengeteg kábelben.

Ha mindez két hónappal hamarabb történik, az öltözőben Dingxiang biztos megszólította volna a himlőhelyes arcút maga mellett, akiről gyanította, hogy osztálytársa volt. Az egyik szomszédom megfőtt a zuhany alatt, mesélte volna, nem tudom, hogy hívták. A másiknak Hong volt a neve, én hívtam rá a rendőroket, mikor már vagy négy napja búzlótt. Azt hittem, tiltott állatokat tart vagy ilyesmi. A jegyzőkönyvben láttam, hogy Hongnak hívták, mikor aláírtam. A boncolóorvos azt mondta, három veséje volt. Talán vállát-szemöldökét rángatva meg is ismételte volna, hát hallod-e, Himlő elvtárs, az ám, három vese. Ki látott még ilyent. Aztán a lánya képét is megmutatta volna, olyan szépet még úgyse látott ez a gödrösképű melák, elmondta volna, hogy az anyósánál nevelkedik vidéken, de mikor elég nagy lesz és nekünk is lesz elég pénzük, akkor.... Az ám. De nem akkor történt, hanem most, mikor már megtanulták rettegni a főmérnök haja szálát is, és nem pazarolták az erőt olyan értelmetlen luxusokra, mint a sapka megigazítása. Egy mozdulattal kellett pont jól felválni a fejre, s abból a lendületből végigrontatni az egész napon. Mindannyian tudták, hogy nemes munkát végeznek. Az egész emberiség gyalázatos bűneit teszik jóvá. Csak a címet nem írta le nekik senki, amire elküldhetik az idézést az egész emberiség ügyvédjének, ha majd kedvük támad perelni a maguk fokozottan védtelen életéért.

...

– Több, mint 300 látogatót várnak a Nemzeti Panda Centrum ünnepélyes megnyitójára. A kormány teljes támogatását élvező prefektúra hatékonyan háritott el minden, a projekt útjába kerülő akadályt, erőforrásokat nem kímélve. Az első állatok ma érkeznek a helyiek által színvonalas felszereltsége miatt csak pandakéjlaknak nevezett létesítménybe. Kérdésünkre Fang Xiao főmérnök elvtárs elmondta, mindenre gondoltak a pandák kényelme érdekében...

ZABÁN BÁLINT KÁROLY

Ősapa útnak indul

Kisdisznódi hegy tövében szilánkozott húsomba a hír.
Felébresztett Utolsó, Sorvégi leheleted.

S most?

Képzelet sodor. . .

A ház lebeg, úszik a sziporkázó napfényben,
Majd tovasiklik a holdvilág dagályos ölen,
S benne te, Apám.

Szomorkás modor

A szoba andalog, kúszik örököld fák hasán,
Elvitorlázik borzderes hegytetők fenséges csúcsán,
S benne te, Apám.

Igen, ott, azon sokat látott falak között leheltem
okos homlokodra egy Utolsó, Sorvégi csókot.

VINCZE ORSOLYA

Világunk darabjai a hóban

Az ég most vízzel vegyített vér,
Lángol a föld a szúzi hótól,
Szúnyogok raját most ezer pehely pótol,
S a kóbor eb is zugába tér.

Az ég most vérrel vegyített víz,
Az ünnepi fények önálló csillagok,
Hó lepi be az elgázolt galambot,
Két apró szeme gyöngy, ami réz.

Az ég most vízzel vegyített vér,
Melybe szőke kisgyermek mohón kóston,
Rövidzárlatos utcában félünk minden folttól,
A túlterhelt kábelben elpattan egy ér.

Az ég most vérrel vegyített víz,
Függönyöm mögül is látható narancs árnya,
Reggel már a havat cigányasszony hányja,
Több centit nőtt a hó, pedig alig múlt el tíz.

lábait csapdosta a tenger még mind
gyerekek vagyunk mondta és elfordult
a hajó orrán lépteiből éreztem ahogy
kavicsok sercegetek lába alatt
amint foglyul ejti a szabadság
sós hullámok zárták belém azt a nyarat
francia hajlítások és éjjelig tartó zeneszó
le sem tagadhatná a reggeli párát
rozsdabőrét mindehol ismerik a konyhán
szaladgál fel-alá s tengerzik róla minden
titka hogy egyszer kiszabadul a vizek fölé
felveszi hullámhosszát s bekebelezi a riviérát
olcsó ételek sorakoznak a sétálók mellett
lassacskán kiürült a városka és a felhőkkel
nőhetek csak fel a kavicsok hazavárják tékozló
fiaik a csónakok zászlóinak éneke egyre halkul
Isten kegyelmes szirtjei magukba szívják
és a csöndben megértette az úszás
csupán rövid mozzanata a halálnak.

Bihar Anett: Papírhajók

Ahol jó papok holtig sem, hogy honnan
kezdődik a föld alatt,
és nyolcévesen megígérik neked, hogy
ha létezik a mennyország,
visszajönnek elmondani miután meghaltak,
de addig is minden pénteken a faládához csoszognak,
hogy félretegyék a koporsóra valót.
Ahol dióhéjak esnek a mosókonyha elé, és
üvegkancsóban teszik eléd a csevicét.
Itt hiába köszönsz előre,
a zúzákat már rég újságpapírba csomagolták,
és kilóra mérik a disznószívet,
hogy a jóisten is fejadagot kapjon belőle.
Tulipánra faragott kerítések fölött
adják be a vödrös meggyet és
gémeskútból hordják a szavakat feljajdult mondataidhoz.
Itt minden sarokban ima van.
Kis szék, lapát, birkabunda van,
kukoricás, meszelt fal, rózsafüzér,
rózsafüzérhez mormolás és napnyugta van.
Hiába fogod le kezeiket, a lúdgégékbe tölcsért,
a tölcsérekbe búzát és jókívánságot raknak,
hogy gyomruk eméssze a jó esőt.

VAD-MAGYAR RENÁTA-HENRIETTA

Félszáraz mondatok

Bokáig álltunk az őszben, amikor
csend feszült közénk, néztük
ahogyan egymás szemében
tomboló vihar porba dönt mindent,
mi szépnek tűnt eddig, egy lejárt
szavatosságú cukormázzal
vontunk be az egészet, hogy
ne csapjon arcon bennünket
a valóság keserű utóíze.

Félszáraz mondatokkal törted meg
a csendet akkor is, amikor eltörted
nagyanyám utolsó kristályvázáját,
majd mentegetőzve próbáltad
összerakni, amit már úgysem lehet.

A szívemmel, persze
nem ezt tetted.

Azt is számos alkalommal zúztad össze,
s mégsem siettél összerakni a darabokat,
hanem beseperted őket a hűtő alá, s újra
azokkal a csontig lerágott szavakkal dobálóztál,

Ne haragudj, nem történik meg újra,
megváltozok, megígérem, kérlek ne
hagyj el, annyira szeretlek.
Minduntalan próbáltam leborotválni őket a
lelkemről, de újra és újra benőttek mindent.

Mindig csak közhelyekkel próbáltad
kitölni az ürességet.

Mozdulataid mögé rég begyűrődött
a félelem, rettegsz, hogy a takaró
már nem fog úgy melegíteni, ahogy
az én ölelésem teszi, hogy a reggeli
kávéd keserűbb lesz a szokásosnál,
hogy nem lesz ki elmondja, neked is
helyed van ebben az elfuserált világban.

Miattam, ne aggódj, én már berendezkedtem
ebbe a egérrágta feledésbe, ahol csak a
porszemek tánca, ami kitölti az ürességet.

Úgy érzem, kinőttem ezt az életet, nem
hiába mondják azt, hogy földi létünk csupán
egy utazás két meztelenség között, s hogy
olyan időket élünk, amikor az ölelés is öl.

Ilyen az a szerelem, amelyet a bevásárlóközpontok
parkolóhelyeinek sötétjében vallanak meg.

csak hogy tudd
nem vagyok én
megakadt bányalift
sem hoppon maradt
érzelmi skála

felvilágosodottan
árulok szerelmet
kompenzállok s így ered
belőlem ki öntudat

lehetsz kurva boldog
makulátlan kéjlány
vagy lehetsz boldog kurva
az én testem nem templom
hanem bordélyház

vörös kárpit, bűdös a szájuk
buján az arcodba beszélnek
a kikopott bársonyfalak

megszólalnak benne majd
a kibaszott harangok
mikor kezdődik a szexturizmus
liturgiája

A semmi egy átmeneti állapot.
 A köztes.
 Egy kád langyos víz.
 A semmi egy anyag, egy halmazállapot.
 Megfogható megfoghatatlan.
 A semmi... az júliustól augusztusig.
 Üresen tatóngó végtelen, és zshivaj közepén lévő csend.
 A semmi egy állapot.
 A semmi egyedül lenni
 A kávémban elsüllyedt kanál csendje.
 Már máshogy alakult... jó akkor semmi.
 A semmi virágföld illat az anyák napi virág alatt.
 Semmi állítólag nincs, de azt mondják a Föld sem
 lapos.
 A semmi olykor beborít, gyakran csendesül, de szűn-
 telen.
 Se nem kapcsolat se nem semmi.
 A semmi némán egyke mindent fedve.

VIZI ABIGÉL

Narancsvér

A szobában most már csak én maradtam. Mire felébredtem a kedves szemű szomszédom ágát üresen találtam. Délelőtt még azt hittem, hogy csak analízisre vitték, de aztán reggeli után jöttek a fehér ruhás, piros arcú, szomorú szemű hölgyek, és tiszta ágyneműt húztak az ágyára. Ma kedd van, és kedden soha nem cserélik ki teljesen az ágyneműt. Az ágyneműcsere napja a péntek. Az az intenzívosztály ítélet napja. Csak akkor kapsz tiszta ágyneműt, ha azt a hetet túlélted, és úgy ítélik meg, hogy túl élsz még fél órát, ha nem a saját ágyadban fekszel, hanem egy kocsiban ülsz. Potyára nem kapsz más ágyneműt. Már 9 pénteket éltem itt túl, ami azért meglepő, mert ebben még az isten sem hitt, csak én magam. Minden szombaton csokis müzli a reggeli, nem tehetem azt, hogy pont a mennyei reggeli előtt halok meg, s ha már az ember túl élt plusz egy napot, akkor még egy hét is sikerül.

Ma kedd van. Ilyenkor van csoportos terápia, ahol hasonló gyerekekkel beszélgethettek, akik szintén nem adták fel, de legalább annyira nehéz nekik, mint nekem, ha nem nehezebb.

Mára az volt a feladatunk, hogy leírjuk az egyik álmunkat. Elfelejtettem megkérdezni Emese nénit, hogy pontosan milyen álmra gondol, de én egy olyat írtam le, amit a múlt hét csütörtökön álmodtam.

Ködös vasárnap reggel volt, hideg. November vége fele járt. Anya korán ébresztett engem és a nővérem, meleg kakaó illatára kaptam fel a fejem, apa már a garázsban volt, az autót indította be. Elutazunk. Mondta anya, miközben szája mosolyra húzódott, fogai kiszabadultak ajkai tartásából, és arca összeráncolódott. Ilyenkor öregebnek tűnt, mint máskor, de nem bántam, mert az ő örömteli szemeinél nincs szebb. Elutazunk - mondta anya, és közben várta a reakciónkat, mi mosolyogni kezdtünk, de nem igazán értettük, hogy hova utazhatnánk el, hisz kint hideg van, és a nagyiékhoz csak egy évben egyszer megyünk, mert nagyon messze laknak. Amikor

láttuk, hogy anya komolyan gondolja, kicsit mi is gyorsabban kezdtük el kanalizni a reggelit, majd gyorsan felöltöztünk, anya már előkészítette a ruháinkat, és a bőröndbe is becsomagolt. Ez nagy út lesz, ha ilyen sok ruhát viszünk magunkkal, gondoltam. A reptérre mentünk autóval, ott anyáék leadták a bőröndjeinket, és a következő pillanatban már a fedélzeten is voltunk. Hamar landoltunk, egy kis szigetre, ahol csak mi négyen voltunk, és egy néni, akinek a házában laktunk. Az óceán mindig meleg volt, és vérnarancsok csüngtek a fán.

Egy pillanatra nem láttam semmit, a körülöttem ülő gyerekek a terápián elsötétettek, és én újra a szigeten voltam, de most már csak egyedül. Bárhova néztem víz vett körül, meleg volt és békesség. Rajtam a korházi köpenyem volt, amit nagyon gyorsan levetettem magamról, és belegázoltam az óceánba. Egyre hidegebbnek éreztem a vizet, de még kellemes volt. Tengeri csillagok és delfinek simultak a lábamhoz. Szabad voltam. Nem voltak perfúziós csövek, sem orvosok, nem nővérké, csak én és az engem körülvevő hatalmas erő. Minden hullámnál, mely a hatamat dobálta azt éreztem, hogy a föld szívverését hallom. Csak lebegtem, majd vérnarancsok potyogtak az égből, mindenhol, bele egyenesen az óceánba. Egyet elkaptam, beleharaptam, és sírni kezdtem. Ennél finomabb gyümölcsöt még életemben nem ettem, a testvéremnek is vinni akartam. Mindenhol hullott rám a vérnarancs, és már nehezzé tette az úszást a rám zúduló narancs, a part is egyre messzibb volt.

Felébrednék, de eltemet a vérnarancs.

KIS MARCELL

Artemisia Gentileschi

Rájöttem apám miért szereti a sárgaborsót.
Mikor fő, a szaga olyan, mint az Övé.
Talán ezért használunk Mi ketten a legtöbb
esetben okkersárga színeket.
Judit és Holofernész szeretik egymást,
Mint kés és a sárga vaj,
Szaftos kígyópalánták csúsznak a szívem helyén,
Fáradt szájszagból feketére gömbölyödő öregemberek
alkotják a szeméremajkaimat.
Annyira sok van belőlük, hogy igazából sejtszagok Ők.
Egyik oldal az apám, a másik oldal a haverja.
A síró markolás néha beléjük tapasztja
a ruhám néhány cernáját, és csak ez lehetek Én.
Egy átnedvesedett okkersárga cérna.
Az arcok, az arcok azok nagyon fontosak.
A levágott fej is változatosan múlik el.
Le kell vágnom magamról a férfiakat.
Az arcok az arcok, azokon ott van a sérülésem,
mert megtettem és lezártam más
feloldozott bűnét.
Figyeld meg a szűkre festett ér hogyan zárja fejbe
a megrontás gondolatait.
Templomok homályos műtermeiben bújik meg
a vászonra sprintelő bánat.
Újra és újra be kell mennem a szűk ereken a sápadásba,
hogy megkeressem a nyitott sarkakat,
ahonnan majd vászonra törhet az ősi szorongás.
Nem, nem és nem adhattok nekem tanácsokat

A mítoszok kozmosz hideg szaga
a halálfélelem írmagjai azok, akik bejelölhetnek,
megjelölhetnek, vagy stigmákat csókolhatnak
a cérnákkal feltöltődő örömútra.
Markolás, istencsók, markolás, istencsók, markolás
Sok színes cérna válik öregekkel együtt formáimat eltüntető bőrré.
Heterogén holdsugár világít rá könnyes combomra,
ami egyetlen egy ócska bőrtömbbé fog válni reggelre.
És akkor majd szobrászhoz kell vinni,
hogy újra előkerülhessek.
De senki nem tudja mi és mennyi
faragható le egy bőrmonolitból.
De senki nem tudhatja, hogy kocsonyában remegek a vésőt várva,
vagy cafatlétté kell alakítani a monolit közepét.
Egy a biztos, Én nagyon fogok fájni...

JEZSÓ EMIL

Szimplán fikció

Némán álltam mögötte, miközben szememmel követtem a szöveget, amit nemrégiben én magam írtam ugyanitt, a széken ülve. Most ő ült itt, s gyenge mormolást hallatott, ahogy olvasott. Néhány mondatnál elmosolyodtam, s fejben megveregettem a vállam a frappáns szóhasználatért. Hamarabb értem a történet végére, mint ő, így néhány pillanatig idegesen és izgatottan kapkodtam a tekintetemet a szobám egyik faláról a másikra, miközben a leírtakon gondolkodtam. Minél tovább vártam, hogy ő is a végére érjen, annál jobban kezdtem félni a reakciójától.

Gondolatoktól elbambult tekintettel figyeltem a falra függesztett kirakóst. Egyetlen egy hiányzó darabja teljesen átterelte a gondolataimat a kéthavi munkára, amit belefektettem.

Vajon az írásomról is azt fogja gondolni, amit én erről a képről, így hiányosan?

- Miért nem fejezted be? – zökkentett ki a zavartan feltett kérdése, amitől egy pillanatra azt hittem, ő is a kirakósról beszél. Visszakaptam a tekintetem a szövegre, annak utolsó bekezdésére, hogy megbizonyosodjak róla, válaszolt az előbb fel nem tett kérdésemre.

- Befejeztem. – válaszoltam magabiztosan. – Nincs folytatása, itt a vége.

- Na, ne viccelj! – csattant fel, nevetve. – Nem zárhatsz le így egy történetet. Ez nem a vége.

- Pedig az! – feleltem szorongva, de mosolyt erőltetve magamra. Éppen az hagyott benne elégedetlenséget, ami nekem úgy tetszett.

- De így meg se tudjuk, kivel mi történik – ellenkezett tovább. – Nem hagyhatod itt annyiban.

Válaszán kissé elgondolkodtam, majd visszakérdeztem.

- Miért, te hogyan fejezted volna be?

- Háááát... – némi töprengési idő után feladta. – Nem tudom. Bár-mivel, ami folytatja, még ha csak egy következő pillanattal is. Kell, hogy valami kikököntsön onnan.

Elmosolyodtam. Tetszett a reakciója.

- Szerintem nem annyira lényeges a vége – hangzott el válaszom, és biztos voltam benne, hogy ez csak fokozza ellenkezését majd.

- Dehát anélkül nem teljes a kép. Muszáj lezárni valahogy.

Kissé ingerülten, ám a nyugalom mosolya mögé bújva feleltem neki.

- Akkor tessék hát: mindenki meghalt!

Homlokát kezdte ráncolni, s egy szemforgatást is kaptam.

- Ezt csak most találtad ki – szólt egy nagy sóhaj előtt.

Egy ideig szótlanok maradtunk, mindketten kifogytunk az érvekből.

- Lehet, hogy most találtam ki. De mi van, ha végig ez járt a fejemben írás közben? Ez semmi más, szimplán fikció. Egy üzenet köré írt teríték. Nem pont ezért lesz jó a vége, mert rád bízta, hogy kigondold a befejezést?

- Nem! Így nem érzem kereknek. Ez lehetne akár igaz történet is, s annak biztosan lenne vége.

- Persze – helyeseltem. – Csak hát épp ezért különbözik a valóság és a fikció. Ez utóbbinak nem kell valósnak lennie. – emeltem ki kissé gúnyosan, mire elhallgatott egy időre. Ezt kihasználva folytattam. – Ha mi most egy történetben lennénk, mi lenne a vége?

- Valamelyikünk megnyerné ezt a vitát – felelte nevetve.

- Abban nem lenne semmi izgalom – vágtam rá. – Az igaz, hogy reális, de akkor is elég unalmas lenne. Épp ezért jó a fikció. Ha ez mind csak szánkba rágott szöveg egy világban, ami nem áll többől, mint néhány tucat mondat, akkor ennek a vitának máshogy, valahogy érdekesebben kellene véget érnie. Épp ezért fejeztem be úgy, ahogy – tekintetemet újra a falra függesztett kirakósra szegeztem, majd hozzátettem. – Lehet, hogy nem lenne itt sem teljes a kép, a történet még is kerek lenne. Ez egy olyan kirakós, amiből a homályosítás kedvéért szándékosan vettek ki néhány darabot. Nem tudná az olvasó például, milyen napszakot képzeljen ide.

- Délután 4 óra van – tette hozzá, nevetve.

- Ez csak egy példa volt – feleltem. – Érdekesebb lenne, ha tényleg egy történet lenne. Bár ijesztőbb is.

Egyre zavartabban nézett rám, s szinte hallottam, ahogy kattognak a fogaskerekei, most már ő is a falra függesztett képet nézte.

- Csak egy befejezést kértem – hangzott el a teljesen független válasza, amivel tulajdonképpen csak elismerte, hogy nem igazán érti, miről beszélek.

- Mi lenne, ha az író most beleírna egy éppen megérkező idegent ebbe a történetbe? – szólaltam meg, szinte izgatottan – hiszen, ha csak egy megírt fikció lenne, akkor simán megtörténhetne.

- Ne gondolkozz ilyeneken – vágta rá ingerülten. – Ez nem egy történet, nincs semmiféle írója. Ez itt a való vil...

Mondatát egy kopogás zavarta meg. Mindketten az ajtóhoz kaptuk tekintetünket.

BÓNA FRIDERIKA

PILLANATRAGASZTÓ

A teáskanna visítva izeg-mozog a gázsparhelt tetején, míg komótosan mellé nem ballagok, hogy céklavörös csészécskébe töltssem ki a fekete teájukat. Egy kiskanál méz, fél kiskanál citrompótló, rá a passzoló aljra és mehet. Leteszem a dohányzóasztalra, pontosan eléjük, mire az egyikük lehúz maga mellé a kanapéra, és oldalról szorosan megölel. Nem ellenkezem, nem tolom el, de nem is viszonzom, csak tartom magam, nehogy egy pillanatig is azt érezze, kölcsönös a dolog. Hagyom, hogy karjai átfonják vállamat, hogy azt mondja nekem „szívem”, közben pedig próbálok megálljt parancsolni a mentális üklődésemnek, elég okádék ez már így is.

Mikor abbahagyja, némán felállok, és otthagynom őket beszélgetni az enyémmel. A pincelejáratnál felhúrom a bakancsomat, felveszem a két számmal nagyobb kapucnis pulóveremet, majd a nyárikonyha sarkáról felkapott gereblyével nekiindulok összekaparni a faleveleket. A hatodik kupac után a zimankó már nem tűnik olyan elviselhetőnek, főleg úgy, hogy több csészére való már nem volt a kannában, így nekünk már nem jutott a teából. Csak nekik, nekik négyüknek. Nem akarok megfázni, úgyhogy gyorsan fekete szemeteszsákokba pakolom az avart, kirakom a kerítés elé, és a tenyeremet dörzsölve belépek az előszobába. A pincelejáratnál lehúrom a bakancsomat, visszaakasztom a két számmal nagyobb kapucnis pulóveremet a szögre, leülök a bolyhos szőnyegre, az egyikük pedig lazán arra kér, főzzek egy másik adagot. Mintha csak végig ott kuporogtam volna.

A konyhában toporogva arra várok, hogy a kanna ismét sipákolni kezdjen. Kitöltöm a teát három céklavörös csészécskébe, leteszem a dohányzóasztalra, pontosan magunk elé, mire a legkisebb odatotyog mellém, rám kacag, én pedig oldalról szorosan megölelem, visszanevetek rá, és azt mondom neki „babukám”. Megfogom a kezét, kiszaladunk a gázsparhelt mellé, és üvegcsészébe töltöm ki neki az örök adagját.

Hajdu Korinna: Girls who like girls

a KARantÉnban
akarva
akaratlanul
a kar csak engem ölel
Hiába akarlak.

látatlanul vagy bennem
Hiányban
a hiátusújr.

*Gorlo Volka: Szeretetjárvány (albumborító)

DEMETER FERENC

poszttraumatikus szociáldemokrata

ha tudnád ki vagyok én
szemétdombon
kakas.

nem kiköpi a magot hanem
héjastól eszi a dinnyét
úgyis nekimegy az oszlopnak
ha látja ott van

élevitelem ceruzarajz
hunyorítva olyan talán
mint a Wyckoff-disztribúció
aki nájlondenét hallgat
és gyásztáncot jár

én szerintem sírni fogok
az összezsengő oximoron
az ütemről s a változásról
ingerszegény pokémonok
nem a duma csak a lélek.

puhafiú
minden mozdulatban
kicsit én

nem az a baj, hogy élni akarok
hanem hogy a világ előtt

Esik a tintacsepp

Megállok, magamba szippantok.
Hagyom fellobbanni vágyam tüzét.
Az erkölcsöt fiókba teszem,
a józan ész ágy alá dugom,
kötelességet szögbe akasztom.
Hadd vigyen szabadon
Shelley szele, az erős nyugati.

Mihez lenne kedvem?
Elrabolni téged, s eléggé veled
addig feledni s szeretkezni
még megirigyel az összes vámpír.
Emésszen fel a mámor!
Váltságdíjat kérni anyádtól,
s avval állni kéjtúránkat.
Kalózként foglalni szigetet magunknak.
Meztelenül hemperegni a homokban.
Always and forever...

De az idő kegyetlen szellő,
szerte fújja a lángokat,
s esik szét a szivárvány.
Egy marad csak talpon,
a szürke.

Csepp.

Kispest nem elég kicsi ahhoz sem,
hogy elfelejtselek.
A játszóterek, mint én az öledben
halkan meghúzódnak a panelek között.
Nyikorog egy hinta,
lassan zörren egy mászóka,
elfárad a gyereksereg.
Lenyugszik a Nap.
Nagy, lassú rovarszemként pislog a paneltömeg.
Mögöttük egy koldus alamizsnáért remeg.
A hiányod az én mindennapi kenyerem,
ez a „nemjövés” diétás élelem.
Nem hizlal fel a boldogság,
éhezem.
Hallgat az Üllői, mint torkomban a félelem.
Csendben a semmi átölel,
és a kispesti idill megpihen.

sanity check.

Gebur Norbert: Sanity check

URAKY NOÉMI

Naplóbejegyzés

November huszonegy van, tehát a forgalmi vizsgám előtti nap. Nem tudok vezetni.

Hazudtam. Hazudni tudok, mert nő vagyok. Vezetni kicsit tudok, mert - nem hiszek a tudásban. Az én tudásomban. Mert van tudásom. És megint egy paradoxon - mert nő vagyok.

Azt hiszem, hogy tisztában vagyok a holnapi bukásommal és ezzel nincsen semmi gond. Én vagyok a gond. Nem azért, mert nő vagyok.

Azt mondják, az oktató nagyon türelmes, nagyon barátságos, nagyon pedagógus. Szerintem csak egy palackorrú delfin. Azt tudtátok, hogy a delfinek szándékosan fogyasztanak bódító mérgeket, és hogy gyakori közöttük a nemi erőszak elkövetése?

Egy palackorrú delfin ül az anyósülésen és magyarázza, hogy mit rontottam el. Ezt elcseszted. Ezt nagyon rosszul csináltad. Ez nem jó.

A jó az lenne, ha az anyósülésen ülő belevésné az eszébe, hogy ne szóljon bele a vezetésbe. Ezt anyukám szokta mondani. Anyukám se tud vezetni. Nem azért, mert nő. Azt mondom a vizsga előtt, hogy remélem több papírt nem kell aláírnom, ezzel célzok arra, hogy bízom a vizsgám sikerességében. Azt mondja **hátha**. **Háthatalmasbarom**vagy.

Már barnára festettem a hajamat és még így sem tudok vezetni. Elvégre nő vagyok. Mert nem férfi vagyok. Mert nem vagyok tipikus férfi. Mert tipikus nő vagyok.

A tipikus palackorrú delfin erősen lép a fékbe, amikor valamit nagyon rosszul csinálok. Ha erősen lépek a fékbe, csúnyán néz rám a palackorrú delfin, mert valamit nagyon rosszul csináltam. A delfinek szándékosan akarnak betépní.

A huszonhatodik órámon elsírtam magamat. Most *sajnálak* - azt mondja - *a legrosszabb az, ha egy nő sír. Vezessek inkább én? Nem* - mondom, - *helyes* - mondja, - *kussolj* - gondolom.

Azt álmodtam, hogy a vizsgabiztosnak flegma liba feje van. Mert a vizsgabiztos nő lesz. Tipikus nő.

Figyelmetekbe ajánlom: ha nőgyógyász-választás előtt álltok, ne válasszatok nőt. Mert a nők kegyetlenek. Mert ez olyan tipikus. Az első nőgyógyászm nő gyógyász volt, csak gyógyászat helyett erőszak történt. A nőgyógyászm vette el a szüzességemet. *Hány gyereket szült már? Egyet sem* - pislogtam rá tizennégy évesen.

Vezetek és rosszul váltok, *bocsánat, ne haragudj, kretén vagyok* - mondom. *Nincs gond, előfordul, ez természetes* - mondja. Természetesen előforduló kretén ül a volánnál. Pedig már barna vagyok. Pedig így szép vagyok.

Szép vagyok és tudok vezetni. Néha szépnek látom magam és néha sikerül szabályosan vezetni. Néha nem tudok vezetni. Néha labilis vagyok. Általában az vagyok - mint egy nő. Egy tipikus nő. Egy tipikus nő, aki nem tipikus módon, de tud vezetni. Egy jó sofőr, aki holnap megbukik a vizsgáján. Az első vizsgáján. Tipikus első vizsgás bukás. Tipikus jövődölés.

Frissítés:

Tévedtem: férfi volt. Nem tévedtem: megbuktam.

KACSÓ ANETT

Reggeli walzer

Ahogy álltam az ajtónál a csendet láttam. Csak bámultak, nem mozdultak.
Én is csak álltam, nem mertem megmozdulni.

Nem volt feszültség, sem kellemetlen légkör, inkább
a nyugalom szőtt hálát, ráterítve a teremre.

Meghittség, kissé kábult, mintha csak én éltem volna, de én sem teljesen.

Álltam és vártam.

Kis idő múlva rázendítettek a hangszerek.

Lassan húzták, lassan fel... majd észrevétlenül le, járt a vonó.

Néhol bekapcsolódtak a fúvósok is. Hol mély, hol talán a háromvonalas
A-t is súrolta.

A cintányérok is összeverődtek, mely megtörte a hangokkal elegyített párát.

Aztán elhatároztam magam.

Beléptem. Mindenki csodás volt. Az arcuk rezdüléstelenül fénylett.

Ráncok sehol. A kedves némaság töltötte ki a hézagokat, mely megindult
a mellkastól és lassan kúszott felfele. Felmászott az álra, majd megpihent
az orrhegyen és végül kétféle osztódva ráfeküdt a szemekre. Kinyújtva
karjait, belekapaszkodva a hajtövekbe.

Ez jellemzett minden arcot.

Késztetést éreztem, hogy én is legyek olyan, mint amazok. Próbáltam fel-
venni a mosolyt, a tekintetet, de nálam a rózsapír kúszott felfele.

Én más voltam. Én mozogtam. Belépéssel én voltam az egyetlen mozgó lény.
Ők csak álltak.

Miért különbözünk ennyire, a múltkor nem volt semmi furcsa, még egy-
szerre is mozogtunk a hangok hullámvázására.

Most elfutok, visszatérek a legutóbbi múltkorba, mert otthon hagytam a kottát.

A kottában megtaláltam:

A szoba reggeli légköre csendes volt, ahogy mindenki aludt.

Nem mertem megmozdulni, nehogy felkeltsem őket. Csak feküdtem én is csukott szemmel. A nyugalom szőtt hálát, ráterítve a szobára, meghittség, mivel csak én voltam ébren, de én sem teljesen.

Feküdtem és vártam.

Egy kis idő múlva zenét játszottak a különböző légzés formák.

Lassan szívták be, majd fújták ki a levegőt, fel-le jártak a mellkasok. Néhol bekapcsolódtak a horkolás különböző frekvenciái.

Össze ütődtek a kezek, és a lábak, ahogy helyzetváltáskor az ágy részeihez koppantak. *cin-cin*

Aztán elhatároztam magam és abbahagytam a merengést.

Felültem az ágyon, mind aludtak.

Ráncok sehol. A csendesség töltötte ki a hézagokat, mely megindult a mellkastól és lassan kúszott felfele. Felmászott az álra, majd megpihent az orrhegyen és végül kétfele osztódva ráfeküdt a szemekre. Karjait kinyújtotta, belekapaszkodva a hajtővekbe.

Ez jellemzett minden arcot.

Készítést éreztem, hogy én is visszaaludjak. Próbáltam felvenni a mosolyt, a tekintetet, de nálam már a vér heves lüktetése táncolt az arcomon.

Én ébren voltam. Én mozogtam. Ébredésem, szemhéjam felrebbenésének mozgása.

Ők csak aludtak.

Miért különbözünk ennyire, az előbb én is úgy aludtam, mint ők.

Tovább adom a kottát, hogy mások is tudjanak bekapcsolódni.

BOD RÉKA BARBARA

Nocebo

Létezésem első órájától fogva bizonytalan vagyok, amikor is anyáméknak eszükbe jutott, hogy elfelejtettek nevet keresni nekem. Az ügyeletes orvos hümmögött egy sort, majd elővette a zsebéből az aktuális katalógust, és felolvasta az elsőt meg az utolsót. Ide figyeljenek, Abigél vagy Zsüliett. Apám felszisszent, és inkább az elsőnél maradtunk. Ezt a malört csak államvizsga után mesélték el nekem, miután kiderült, ugyanahhoz az orvoshoz osztottak be, aki ilyen kínosan megsürgette anyámékat. Várták, hogy tomboljak, elvégre mindig utáltam a nevem, ehelyett valami eszelős vigyort produkáltam, olyat, amelyet csak saját pszichoanalitikai kirakósa befejezése fölött vághat az ember. Akkortól fogva viszont nem értettem, miért nem akar senki sem szembesülni önmagával, megszabadulni a mindennek nevet adás komplexusától, vagy legalább levakarni az ezekhez társuló vakbélgyulladás-fizimiskát, én innentől mindenestre segíthettem volna rajtuk. Na ilyen orvos akartam lenni.

A doktor úr jól emlékezett rám – nem az ad hoc névadásról, hanem kicsit későbből, a kórházi gyakorlatokról. Meggyőződése volt, hogy ilyen lelkiismeretes, szófogadó (magolós?) kolleginácskát vidám társsal kell összeszervezni, így tanulunk majd egymástól sokat, be is hívta rögtön a sorstársamként kijelölt Zsüliett doktorkisasszonyt.

Áll-leesve bámultam. Azt hiszem, nekem kellett volna ilyen vigyort vágnom, ha tényleg komolyan gondolom a megvilágosodásomat. 185 centis perspektíváját és flamingószín köpenyét nem bírtam el egy darabban a retinámon, így inkább a papucsára meredtem. Nagyon nem lenne jó vele megtapostatni magam. Aztán kedélyesen meglendült az egyik papucs, ahogy a keresztbe tett, avokádómintás lábfejről lepottyant, persze, hogy megmutatok mindent, főnök úr, és támogatni fogom, hogy kibontakozzon. Nem

tudom, emlékszik-e még, de én is ugyanilyen félénk voltam, és állandóan csak tanultam meg egész nap az osztályon lógtam, de most már mással is foglalkozom, tegnap például vegán sajt mártást készítettem. És hát ott van a lelkiállapot-ápolás is ugye, mert muszáj kifejeznem magam a betegek előtt, hogy megbízhatóságot bennem. Közben nemrég azon is elkezdtem dolgozni, hogy ne vegyek mindent magamra. Jaj, de akkor megyünk is, hogy haladjon a munka. Ezzel ki lettem tuszkolva az irodából.

Eltelt két hónap, és magamban könyörögni kezdtem, hogy csak kollégáimtól szabadulhassak, a betegekkel magam is elbánok. Nem mintha olyan sok beteget láttam volna akkoriban, jó rezidens papírról is maga elé képzelem az esetet, a helyszínelést szokásosan Zsüliett végezte. Legtöbbször teát töltött a bögrémbe, majd lehuppant valamelyik páciens ágyára, és naphosszat faggatta. Hogyha néhanapján engem is beengedett a kórterembe, csupa olyan dolgokat ecsetelt, hogy nem attól hízik meg az ember, amit megeszik, hanem amit a béllények megtermelnek neki, vagy hogy több sót kellene fogyasztani végre. Ilyenkor én is felvettem a sokatmondó vigyornom, nem mintha bármilyen hatást is elvártam volna, bár a rossz májúság úgy ülepedett le bennem, mint soha el nem mosott bögre alján a teamorzsálék. Végül megfogadtam magamban, szembesíteni fogom. Igen, helyre fogok tenni életemben először egy embert, és ő pedig önmagára ébred, igenis magára vesz mindent, és olyan lesz, mint amikor az emberben pont tudó alatt akad meg a vérrög. Először csak belefagy a szó a meglepetéstől. Aztán ismét kezd beszélni, de az már soha nem lesz ugyanolyan. Nedves lesz minden szava, végtelenül komoly textúrájú, amíg bele nem hal.

Mint várható volt, elképzelésem iszonyat nagy nyugtalansággal töltött el, nem csoda, hogy egy ízben elájultam a folyosó közepén. Ágyba fektettek, bekötöttek egy palack glükózt, megkérdezték, iszom-e rendesen vizet, majd magamra hagytak. Végre eszembe jutott, hogy hívják azt, amikor egyre magasabb frekvencián hallod, hogy a mentőautó érkezik. Doppler-effektus. Ugyanez a jelenség játszódik le, amikor a folyosó végéről indul a jambikus döngés, és az ajtóban lesz a legdefiniáltabb. Zsüliett belépett, fiolát tett az éjjeliszekrényre. Valahogy kinyögtem, köszönöm szépen, placebót nem kérek. Ez Schüssler-só, kikéri magának, de ha placebo lenne is, mi baj vele?

Az emberek azt hiszik, a placebo semmi, de mégis van hatása. Kérdi ő, hogyha valaminek hatása van, akkor az a dolog, hogy lehet semmi? Győzedelmes mosolyt villantott. Úgy, hogy tőled függetlenül nem működhet, vágtam rá. De nehogy azt hidd, hogy ennek fordítottja nem következhet be. Sőt, tulajdonképpen te magad is egy fordított placebo vagy. Nagy szemeket meresztett, ezt most magyarázd meg, tökmag.

Elképzeltem, ahogy a jelen nyomása alatt olyan szorosra vonom magam körül a takarót, hogy összeroppantja minden csontomat, megrepesztí a tüdőrekeszeket, aztán tér híján a szívem, mint egy félig elnyalogatott üvegcsukorka, kicsusszan a torkomon. Akkor már nem dobog. Zsüliett lába mármint. Eldadogom, hogy nem az a fordított placebo, amit bevesz, és nem történik semmi. Ez túlságosan banális és determinisztikus lenne. Olyan ellentétre gondoltam, hogy beveszi a semmit, és az okoz rosszat neki. De hát az ég szerelmére, esik kétségbe, az méreg. Ő biztos, hogy nem méreg.

Dehogysis vagy méreg, Zsüliett. Hogyha úgyis nevet kell adni mindennek, ezt hívják nocebónak. Zsüliett arcáról azóta sem lehet letörölni az eszelős vigyort, hogy ő márpedig nem méreg, és hogy másoktól függetlenül nem is működhetne.

GAŽIK VIKTÓRIA

Távcső

A mászóka tetején ülsz az óvoda közepén. Játsszótér az egész világ. Van, akit homokkal etetnek kacagva. Van, aki csókot lop a fenyőfa alatt. Van, aki a csúszda tetejéről uralkodik. Zöldellik a fű, és friss tavaszi szellő fúj. Ő az a lány, akivel a nagy játékrablást tervezed. Ő pedig az, akinek a szülei megengedhetik maguknak a legdrágább játékokat is. Ő az a fiú, akinek a szájára rendszeresen pusztit nyomsz. Boldog vagy, mert még nem sejtet, hogy ez az utolsó alkalom. A mászóka fémvázát felmelegíti a kora délutáni napsütés. Hunyorogni kezdesz. Te is csak egy aranyos kisgyerek vagy a sok közül.

Sorban állsz a többi kisdíákkal az ebédlőben. Furcsán néznek rád, mert a napközitől az ebédlőig vezető úton a képzeletbeli barátoddal beszélgetél. Nem szólnak be, csak néznek. Néha ennyi is elég. A többi gyerek már régóta ismeri egymást, ugyanabba az óvodába jártak, ami a városban van. A játszótér elvadult. Egyedül ülsz az ebédlőben. Csak a tanítónéni néz néha feléd. Alig várod, hogy hazaérj. Anyai ölelésre van szükséged. Ő messze van, a bátyádra vigyáz a kórházban. Még nem tudod, ez mit jelent. Alig eszel a levesből. Elment az étvágyad. Te nem közölük való vagy.

A buszmegállóban állsz. Szakad az eső. A kabátod kapucnija túl nagy. A fél fejed kitakarja. Esernyőt nem hoztál. A barátaid a másik buszra várnak. Nyugatnak mennek, te keletnek. Mindig heccelnek a kapucni miatt. Sokat nevettek, míg kopog az eső a megálló üvegén. Távolról hallod a többi iskolást, ahogy egy másik nyelven rólatok beszélnek. Megérkezik a buszod. Felszállsz. Nem volt időd előkotorni a fülhallgatód. Élő adásban hallgatod a két lányt. Nem messze ülnek a hátsó ajtótól, ahol állsz. Csak egy megálló. Minek leülni. Viccesnek tartod a tippelést. Ma vajon mi kivetnivalót találnak rajtad. A hajad, a cipőd, vagy hogy eláztál. A kulcsod keresed a táskazsebben.

Az agyadban az ő szavaik visszhangoznak. Te is csak egy kívülálló vagy a sorból.

A ruháidat pakolod be az új szekrényedbe. A fél szekrényedbe. A másik fele a szobatársadé. Az emeletes ágy tetején lesz a te helyed. Nem sokáig. Reggelente te kelsz a leghamarabb. Aggódsz, hogy mindenkit felkeltesz a lemászásoddal. Ilyenkor csend van. Szabad a mosdó. Kell az egyedüllét. Nem találkozol senkivel. Néhanapján a nevelővel. A két félszekrény egy lesz. Majd egy kétszemélyes szoba a három helyett. Míg a szobatársak távol vannak, te tanulsz. Sokat. Kell is. Nem leszel elég jó. Távolról figyeled az eseményeket. A messzeségben még hallod a régi barátok hangját, az újaké még csak dereng. Nem vagy egyedül. De annak érzed magad. Még nem vagy közülük való.

A gimi folyosóján várod a következő órát. Ez az utolsó a héten. Spanyol. Idegen nyelv, idegen emberek. Csak őt ismered. Talán. Arra gondolsz, mit írt neked elalvás előtt. Nem kellene. Most ér a terem elé a barátnője oldalán. Tegnap megint veszekedettetek a nővéreddel. Félsz, hogy elveszítetd. Ő vigasztalt meg. A barátaid német órára járnak. Negyvenöt percig tart a szorongás. Megint a te füzetedből tanult a tesztre. Neked jobban sikerül. A lapra figyelsz magad előtt, nem rá, és közben kettérepedsz. Ráül a galamb az ablakpárkányra. Még egyszer ellenőrzöd a válaszaid. Kész vagy indulni. Sosem leszel az övé.

A kedvenc kávézódban ülsz. Kell a koffein a következő órád előtt. Közeleg a beszámítótétel. Félsz a vizsgáktól. Elromlott a pénztárgép. Kézzel írják ki a számlát. A kiszolgáló aláírását próbálsz meg kibogozni az előtted heverő papírlapon. Mindig ugyanazt iszod. Jót tesz a folytonosság. A veled szemben ülő barát kíváncsi szemekkel tekint feléd. Kellett ez már neked. A nyugalom a barátságban. A kitartás. Egy ideje már jó. A buszon se néznek rád furán. Az egyetlen néha. Idegen arcok haladnak el melletted a folyosón. Kifogy a kávé a bögréből. Kiürül belőled az aggodalom. Már közülük való vagy.

Arany Virág: Honest and Crazy

PATAKI-PÉTER HANNA

Tavaszi áldozat

„és elfelejti majd
e test, hogy test”

(Borbély Szilárd)

Egy nő áll meztelenül a park közepén. Háta mögött hatalmas moha-matrac. Március van. Néhány meztelen férfi veszi körül, talán régen szerették. Frissen vágott fű illata. Párolgás. Borfesztyívál. Emberek sütkéreznek, isznak. Kipirulnak. Végre tavasz. (dagad a...)

Zene hallatszik, egyre erősödik. Sztravinszkij¹. Erősebb. A meztelen nő táncolni kezd, pedig soha életében nem táncolt. Az emberek megbabonázva özönlenek.

Halálba akarja szeretkezni magát. Coitus macabre. A legintenzívebb testtapasztalat által akarja elhagyni a létet. Önkívületet akar. A határok összeszemosódását. Testet a testtel. Valami ősit. Valami mélyen ösztönöset. Elfeledni teret, időt, identitást, elmét, testet, mindent.

A nő továbbra is táncol. A zene tombol. Talán már teljes önkívületi állapotban van. A sokéves nihil és életuntság katarzissá lényegül ebben az ősi dionüszoszi tragédia erejű táncban. Ruháikat eldobva, sírva, nevetve, őrjöngve, ölelkezve, összerogyva, táncolva özönlenek az emberek.

A nő egy férfi alá gyűri magát. Továbbra is tánc, tánc, tánc. A csípők ritmusa, a legmagasztosabb. Mindenki ölel, szorít, visít a kéjtől, a fájdalomtól, a létből való kivetettségtől, az egymásrautaltságtól, a kényszertől, a vágytól, egy másik állapot határától, az érintéstől, az idegentől, az ismerőstől. Attól, hogy milyen jó és nincs se idő, se tér, csak testek, testek mozgása ősi

1 <https://www.youtube.com/watch?v=rP42C-4zL3w&t=268s>

pogány ritmusokra. Nincsenek nemek, vallások, nemzetek, pártok, kreált identitások, csak emberek, húsok, szerves organizmusok. Hogy ennél már nincs tovább, nem is lehet tovább.

Az egész parkot ellepték a meztelen, szeretkező, megrészegült emberek. Akár a Zabriskie point című filmben, csak nem a homokban, a fűben, többen, sokkal többen, testeken, sokkal intenzívebben. Mintha az életük múlna rajta, a legbecsesebb. De a halált akarják, szabadulni önmaguktól, a létezésről, az undortól, a társas magánytól, a megfeleléstől, a kényszerektől, az unalomtól, a képmutatástól, az elvárásoktól, a kizsákmányolástól, a hatalomtól, a bezártságtól, az ébredésektől, a hazugságoktól, a sok majdtól, a depressziótól, az intézményektől, a tekintetektől, a határoktól... Menekülnek a testbe, a test elől a testetlenségig. Lassan eggyé válnak, egy hatalmas testté, mely vonaglik.

A nő mi vagyunk. Ami eltűnik, eggyé válik a természettel.

S jön a hajnali köd, a park üres.

SZABÓ KATALIN

1933

Soha nem volt még ilyen csendes karácsony Hlibkiben, mint azon a januáron. A fiúk nem járták be a falut a betlehemmel, odahaza nem sülték a finom kalácsok. Elvértve füstölt egy-két kémény a mínuszokban. Az utcákon csak vaskos katonabakancs-nyomokat lehetett látni a hóban, és megfagyott, csontsovány embereket. Sokan az udvarra sem bírták kivonszolni a már nem élő családtagokat. Sírt ásni senki sem bírt, csak a katonák, de őket hidegen hagyta a többszáz oszladozó test.

Fagyosan és jeges széllel telt a szenteste a feketeségbe burkolózott utcákon. Néhány ház ablakából pislákoltt egy-egy gyertyacsonk. Kevés ember ment el a szentesti misére. Erejük nem volt, és féltek a katonáktól.

A volt nagygazda, Sztepan Fjodorovics udvarán is sötétség ült. A konyhában éppen annyi fény volt, hogy lássa unokáját és a vacsorát. Ünnepi vacsora gyanánt egy fél kenyeret tett az asztalra.

– Énekeljünk Dmitro, adjunk hálát az Istennek – mondta unokájának.

Két fáradt hang csendült fel a valaha tekintélyes portán.

Jó estét e ház urának, ki üli e szép ünnepet,

örvendjünk! Hej, örvendjél, földkerekség, Isten fia megszületett.

A felét ropogtatták el a kenyérnek. Közben azon gondolkodott Fjodorovics, hogy a lánya és unokája, akiket a tífusz vitt el, odaát nem ilyen szegényes asztalnál ülik meg Krisztus születésének ünnepét. De elkomorodott az arca, amikor vejére gondolt. „Vajon van-e étel ott a Tajgán, vagy csak a havat eszik szerencsétlenek?” – morfondírozott. Dmitro különösen sokat kérdezett apjáról, akiről csak annyit tudott, hogy a vörösök elvitték egy helyre, ahol a posta csak félévente jár.

A fiúnak feltűnt nagyapja csendessége.

– Gyidu, min gondolkozol annyira? – kérdezte.

Az öreg lehajtotta a fejét.

– Apádon – felelte.

– Mikor jön haza?

– Nem tudom – mondta, majd ránézett a gyermekre –, és azt se tudom, hogy hazajön-e.

Csendben telt az este, és karácsony első napja is. Napnyugta után Dmitro belázasodott, és másnap még forróbb volt a teste. Gyógyszer nem volt, az orvos december végén összeesett az utcán, a felcser pedig még halottak napján bukott fel az udvarán.

Öregújév estéjén rázkódott a gyermek a láztól. Anyját és hűgát szólítgatta.

– Gyidu, szólj apámnak, hogy mennünk kell, nem lesz tüzelő – hajtogatta éjfélig Dmitro. Aztán abbamaradt. Nehezen szuszogva a fal felé fordult. Sztepan a konyhában hallgatta mindezt végig. Tudta, hogy a fiún a láz fog győzni napokon belül, de ha az elmúlik, kenyeret úgyse tud adni neki. Utoljára a fiú azt mondta, hogy milyen szép vacsora várja őt az édesapja házában ott, ahol nagyon hideg van. Miután elaludt, nagyapja párnát nyomott a gyermek arcába. Dmitro néhány rángás után üveges szemmel nézte a gerendát.

Vízkereszt után feltűnt a szomszédoknak a nagy csend Fjodorovics portája körül. Senki sem ment át megnézni. Márciusban egy katona rúgta be az öreg ház ajtaját, beszolgáltatni való vetőmagot keresve. De csak a mestergerendán oszladozó Sztepan Fjodorovics testét találta.

URAKY NOÉMI

Kávéfoltos pulcsiujjak

Szorosra húztam az óraszíjamat, dobolok a lábammal, sokan vagyunk itt. Nehezen oldódom a születésnapokon. Édesen kaptam a kávé, a cukor is nehezen oldódik.

Ez *nem* jó.

Gyönyörködöm a látványban - egy csapatnyi jóllakott óvodás gyűjt elfelejtendő emlékeket az udvaron.

Odarohan az egyik, sunyin a kávémba kortyol - *ez nem jó* - mondja.

- És itt kint jó? - kérdezem.

- *Itt bent nem jó* - mutat a mellkasára. Biztosan a cukros kávé. Megértően megmosolygom. Nem mosolyog vissza.

- *Baj van kincsem?*

- **Nem tudom.**

- *Ideülsz az ölembe?*

- **Ideülök.**

Az ölembe veszem, a lábát ringatja - én pedig őt.

- **Mi lesz akkor, amikor nem leszek?**

- Nyújtsd előre a kezecskédet. Hány éves lettél ma?

- **Eegy, keettő, hároom, néégy, öt! Annyi vagyok!**

- Bizony, hiszen öt éve születted. Most nyújtsd előre a másik kezecskédet is. Emeld meg az egyik ujjacskádat. Így mennyi lett? Eegy, keettő, hároom, néégy, öt, hat! Mi volt hat évvel ezelőtt?

- **Nem tudom, én akkor még nem voltam.**

- Nekem a kezecskéim és a lábacskaim is kevesek már ahhoz, hogy megszámoljam a koromat.

- **Hány éves vagy?**

- 21.

- **És mi volt neked azelőtt?**

- Nem tudom, mert akkor még nem voltam. Látod? Velem is volt már olyan,

hogy nem voltam - és az sem volt rossz.

Egy kislány puffan a garázs előtt. Feláll, rohan tovább. Ringatom a születőnapost.

- **Most jó itt bent** - mutat a mellkasára. Megértően megmosolygom. Viszszamosolyog.

Miután kihuppan az ölemből, a kávécsészémhez nyúltam - valaki sunyin kiürítette. Most valami kiüresedett és valaki beteljesült.

Valakinek jó itt bent.

Molnár Erika: Függőkert

Az ég meztelenre vetkőzik és meglátod
a hold szeméremdombján hagyott csókjaim.
Hiányod rostjaiba kapaszkodom. Mikor meglátogatsz,
néha párnám alatt hagysz magadból
egy darabot a pamutszálak között. Hangod
az egyensúlyi idegeimre téved,
bevésődik. Emléked üregeibe
bújva félek, hogy meglátsz, hogy meglátnak.
Soha nem lesz reggel.
Rohanok a felhők szájából, de egy lehulló falevél
vérekes deltáján ragadok.
Az ezüst szárnyak őrzik
vonásaink. Mögé rejtettem a pillanatot,
de nem maradt más csak az üregek. A folyó
megfordul medrében
és partra veti ázott papírhajóink. Néha
soraim közé kell engedjelek.

Tóth Csaba

Temetetlen múlt

Ijesztő, hogy minél közelebb kerülök hozzád, te annál távolabb vagy, és ijesztő, hogy nincs már szó, amivel marasztalhatnálak.

Meghaltál. Elhunytál. Elmentél. Talán még be is csaptál, mert én naiv azt hittem, ez a barátság örök, és a végtelenségig elkísér.

Nincs olyan nap, mely felszabadíthatna e keserves börtönrabságból. A falra húzom a strigulákat, s e vonalakat a könnyáztatta szemem összemosza kedves arcod vonásaivá.

Lepedőbe takartunk, úgy temettünk el. Míg más selyemmel bélelt korpóban nyugszik, téged ez a régi, kopott lepel melegít a föld alatt. Ezen keresztül érintettem meg utoljára a ráktól elfogyott testedet.

A haláloed azóta is rákként eszi a szürke lelkemet, s pislákoló boldogságomat. A tálad a farakás mellett ridegen a földön vár rád. Nem teszi odébb senki. Nem dobja ki senki. Mintha mi is várnánk, hogy újra itt legyél... De te már nem jössz. Soha többé nem lesz vidám csaholás az udvaron. Soha többé nem vársz hűségese a kapu mögött. Soha többé nem lehetsz a barátom, mert egy barát jelen van, ha az embernek szüksége van rá, de te inkább a földnek adtad magad, hogy csontjaid idővel annak alkotórészeként váljanak. Miért nem jelezted? Tudtad, hogy beteg vagy. Tudtad, hogy fájni fog nekünk, ha kiderül. Valószínűleg ezért nem mutattad. Így is fáj. Nem értél el ezzel semmit...

Nem tehetsz semmiről, tudom. Tisztább lelked volt, mint bármelyik mennybéli angyalnak. Most ott fent tereled a sok bárányfelhőt és boldog vagy, mert nem fáj semmi és szaladhatsz kerítések és megdorgálások nélkül.

Én pedig itt vagyok.

Ki mondja meg, hogy mikor találkozunk? Egyáltalán ugyanaz a Mennyország jut embereknek és kutyáknak is? Kétlem. Azt is kétlem, hogy a mennybe kerülök.

Két világ közt vergődöm majd, mint magányos szellem. Sírdogáló, görnyedő

szerelmemet fogom vigasztalni a kertvégi fűzfa alatt. S csak ekkor fogom megérteni, hogy mit éreztél onnan fentről, mikor engem próbáltál mindhiába vigasztalni.

Hiányzol.

KÓCSÓ ALEXANDRA

Az állomás

Az állomás mögött találkoztak. Úgy gondolták, az együttélésük során felhalmozott tárgyak visszaadására, a legjobb helyszín ez lesz. Egy kocsi ma mégiscsak megalázó lenne, ott mindenki a legjobb formájával játszik. És bár szerettek inni, tudták, hogy a lezárások józanságot követelnek. Összezsomagoltak mindent. Először hittek abban hosszú évek után, hogy ez az utolsó, ezek után nincs több éjjeli üzenet, hogy hol van a magassarkú cipő vagy a kedvenc zokni. Utálták egymást az elmúlt évekért. A holmik kapcsolódási pontok voltak. Valahányszor egyik komolyan gondolta az újramekezdést, feltűnt a másik. Valahányszor az egyik egyéjszakás kalandot akart, a másiktól kapott plüssök szemeztek vele. Beleuntak az ingerekbe, amikre a tárgyak válaszoltak helyettük.

Az állomás mögé aluljárón át lehet kijutni. Éjjelente veszélyes tud lenni. De, aki határozottan lépdel egy szatyorral a kezében, abba nem köthetnek bele. Dolga van az élettel. Akárcsak annak, aki újságpapírokon alszik.

Az állomás kutyái ugatni kezdtek. A beton kiálló részei megtörték a poggyászok kirajzolódó árnyékait. Nem mertek egymásra nézni, miközben haladtak. Helyette a kutyákat figyelték, hátha feltűnik az, amelyiket közösen neveztek el, mikor még nem követelöztek tárgyak után. Jól ismerték a környéket, évekig laktak itt. Aztán, amikor az egyik úgy döntött, költözni akar, a másik segített neki. Így lesz a legjobb, gondolta az egyik, míg a másik a pakolás közben dúdolta a *Ne me quitte pas*-t.

Az állomáson a tárgyak súlyosak. Barázdákat vájnak a tenyér hajlatába. Ha mást nem, ezt megtanulták. Teher és csend. A találkozás pillanatában hallgattak. Tessék, itt vannak a cuccaid, az idióta képregények, anyád kötött holmijai, tessék itt van az összes játék katonád, plüssöd, és kívánom,

hogy minden egyes alkalommal, amikor csak rájuk nézel, jusson eszedbe, hogy nélkülem egy senki vagy – gondolta az egyik. A másik csak arra gondolt, vajon ellopják-e a dolgokat, ha a járda szélén hagynák. A végén sem szólaltak meg.

Az állomás éjfél után sötétebb egy fokkal. Spórolnak a villannyal, amíg nem indulnak el a hajnali vonatok. Ez a szükségét szenvedőknek kedvez. És azoknak, akik hisznek egy utolsó közös hibában.

PATAKI-PÉTER HANNA

Diszkrepancia

*“azt álmodod hogy élvezzük szerveink szorongását”
(Székely Örs)*

egész nap matatunk, s mire észbe kapunk a szoba falai már menthetetlenül
vörösek

tükörképünk triptichonná tágul és szűkül, a tér bezár, s kiömlik minden
hirtelen sokan lettünk, szemed fáradt

létezésem számodra FIKCIÓ

aludni már késő,
sarkokban)

(Homokember pókként hideg

tente tinta tente

jajjajjajjHESS(e)oS

didereg

Mágikus színház

szívószállal szívni füstölgő kanalakat szívmengető, napok. csillagok. nézd
csak, nézd minden-mindegyed hogy ragyog! ANTITRISTulmár elméd, s
én mint csak Tárgy pusztákban farkasként, bárcsak Róka (sic!) létezem
loholok lomolok ?

diszkrétén, bájosan, burzsOázisa nárcisznak ah ah ah

ott szalad már az andalúziai kutya

nem tudunk kimenni, belém szorultál, hát nem tudod, nem látod, öld meg
azt az anglyalt öld már meg,

ha

ha

ha

SZERetsz!!!

fogakkal tépem a fák kérgeit
úgy mormolok éji imát a hegy lábának
bőrt szántok ujjaimról
és sakálok torkába ordítom
a körömágyból fakasztott cseppeket
mohák közé vackolom magam
számba fűcsomókat tömök
körmöm alá szorul a föld
beleremegnek a tölgyek
ahogy gerincemen kopog az eső

fejem fölé szürke lepedőt húztok
fűszálakat köpök ne temessetek
földbe váj sarkam
lábujjaim közé kap a sár
felsértem a repceföldeket
kopjafám egyszerű deszka
hátam ékelitek ki vele
ahol szirtek köve és kavicsa lesznek
könnyű párnátok nehéz álmom
lesz mi betakar

BOD RÉKA BARBARA

Sakk, előre ismeretlen bábokkal

Tudod, amikor leülünk játszani, nem ömlenghetek ismeretlen tájakról. Minden ilyesmi elvégre ugyanolyan, kell lennie valaminek alul, valaminek felül, feketén-fehéren, aztán hogy a határ hol van a kettő között, ezen ventilálnak annyian. Meg színek, hallod. Nem tudom mosoly nélkül megállni, ahogy megdörzsölöd a szemed, és látod már, felhorzsoltam a mezsgyéidet, és most véreznek, olyan színnel, hogy fel sem foghatom pálcikasejtjeimmel. Meg a fenyőfa bábjaid, amiket tudom is én milyen xerofágok támadtak meg, mielőtt én megtehettem volna. A gyökerek most már úgyis fontosabbak, mint maga a törzs vagy a satnya ágak, így egy helyben maradsz, amíg szálkát szeded a szemedből. Tudod, hogy a fáid miért nem nőnek nagyobbra? Mert az egész talaj olyan, mint a tej felszínén úszkáló, megfeketedett kukoricapehely. Legalább én csak az folyosó kövein toporgok. És valahogy így folytathatnám a végtelenségig, miközben elindulok a mezőn feléd. Így lenne teljes a nyitány, még ha gyalogosan töröm is meg a csatasort.

Nem tudhatom pontosan a válaszod. Sejttem, hogy tükörlépésben közelednél felém, ezen kívül nincs sok választásod. Nem tudod, mikor lettem ilyen sarkított, ellentmondást nem tűrő. Hogyan sikerült magamat hermetikusan elzárnom, betábláznom, majd szorosan kimérve adagolnom magam a saját napjaimnak, hogy semmi örömöm ne származzék belőlük. Csak a kimenetel, hogy mindig matt legyen, ez lebeg előttem. Azt mondod, hogy ez már rögeszme és anhedónia, és kezelni kell valahogy. Erre azt válaszolom, nem tudom, az mit jelent, mert már abban sincs élvezetem, hogy mindent jobban tudjak, mint te magad. Ismét csak jótanács-adhatnékod van, lépni még mindig nem mersz. Kérdezed, mikor tervezek segítséget kérni, és adhatnál-e valamit zöld papíron, lepecsételve, dr. F. G. elmeorvos szakorvos. Rád szólok, ne gyere ismét a természetszövegeddel, inkább csak mozdíts magadon. Méltatlankodsz, hogy ne vádaskodjak folyton, és közben

mégis örökzöld tűskéket növesztasz a pupillád felé. Már csak egy tűhegy feketeség, amin keresztül beférkőzhetek a szembogaradba.

Végre kinyílik. A kulcslyukban sötétség támad, majd zaj; a hordágyas feltépi az ajtót a fekete báb mögött, aki ugye mindeddig te voltál. Most már nem tudsz nem lépni, szépen előre haladsz. Mögötted a huszár védtelen marad. Mi ez a lépés, kérem? Elment az eszed, dokikám? Ha most futó lennék, légvonalban leszednélek.

És ekkor tért vissza belém az élet. Széttéptem magam, lettem gyalogbástya-király, amit csak el tudsz képzelni, és már tényleg leüthettelek, úgy ahogy az szabályszerű, és mit tagadjuk, mesteri húzás. Egy pillanatig még te is azt hitted, egy sötét futó feltartóztat engem, pedig még a bástyát is kitéphettem volna ott helyben. Minek is, ha már megbénult a meződ, a király is levágta koronáját. Te magad pedig ott maradtál a gyalog-tetemedben, és a fejedből kifolyó gyanta is egyre alvadtabb, mattabb lett, miután azt a zárt osztály külső lábtörlőjébe pedánsan beletöröltem.

A bőrömon akarom érezni a madarak vonulását
a halak gerincének roppanását
amint kirobbannak a vízből.
Be akarom fűzni a bálnák csontjait
a szájtátva báméskodók torkának támasztani
létrát építeni az elhullott szirmokból
újra – hasznosnak – lenni
várból építeni homokot
kiolvasztani egy csillagködöt
és rászórni a kávé tetejére
hogy az örvények vonalát követhesd ujjaiddal.
Megakarom érinteni ajkad rezdülésének vetületét
kiszámítani arcerezeteid hányadosát
hogy tudjam mikor okozok megint csalódást.
Letapadt vizes hajtincsek hálójába
akadt éles tárgyak rajzolja ki a tenyered lenyomatait
Amikor összeér a vállunk valahol összetörnek egy porcelánt
alakja és formája van
majd egy pillanatig tört részre esik az egész
rátaposol hogy megmutasd milyen könnyű
ez(t) is.

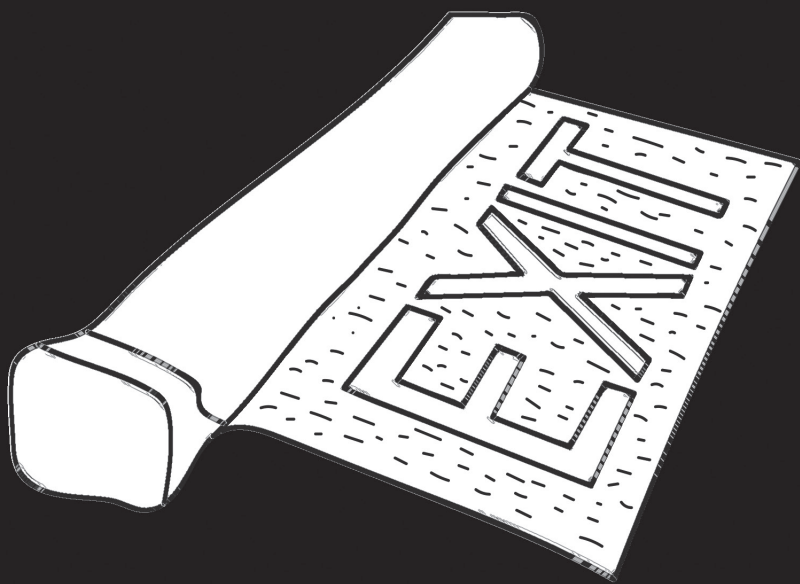
vágatok vannak a hátamon
ápolatlan tökéletes körívek
emlékezni szoktam velük
a rosszabb estéken egy-egy
mára személyes kedvencem lett
mind rád emlékeztetnek és
a köztünk lévő jéghideg távolságra
éjszakánként a képeid közt görgetek
a reggel 4-i hóviharok pedig a legrosszabbak
amikor nincs térerőm és nem láthatlak
olyankor hideg teákkal szoktam beszélni
és véletlenszerűen olvasom a versek sorait
eddig még nem jött hó vihar de én
folyamatosan rettegek, hogy a millió kis
hópehely közt magadra veszed a térerőt
és nyitva hagyod az ajtót amikor elmész

PAPP ZOLTÁN

leonard cohen két percig beszél a chelsea hotel előtt

Orbán Ottónak

talán tényleg mindegy mennyi idő hol meg mikor és miért
talán tényleg mindegy elektra sem indul már el semmiért
nem változott nagyon semmi végtére ez nem valami ritka
ha meg úgy nézzük elindultam és ugyan oda tértem vissza
végignézve rajtatok annyira mégsem érzem magam egyedül
ez közös legalább bennünk szerencsénk oda senki se menekül
talán még nem annyira idegen használhatok ilyen szavakat
menekülés magány idegen SORS még a végén az ég leszakad
jó volt veletek azért összejárni ha más nem legalább múlt az idő
hazafelé a krétarajzokból valami kevés még kibetűzhető
talán még az is hányszor csoszogtam rajtuk végig hajnalokban
mint az a szerencsétlen dagadt lábú vénember kolonoszban
valakivel szegeden valakivel pesten nógrádban valahol
utólag már az sem érdekes hogy bob dylan vagy andy warhol
festette azokat a képeket akkor még vártunk valamire
legalább az a nap se ment így kárba gloria tibi domine
beszéltünk könyvekről néztünk filmet végigpofáztuk az éjszakát
végül egyikünknek sem kellett játszani rómeót és júliát
egy kicsit meghaltunk egy kicsit túléltek de végül is inkább untuk
hallottuk mit mond a brooklyni biboldó magunkénak mégsem tudtuk
talán tényleg mindegy milyen volt elsőnek leszállni a vagonról
kit anya szült mind csalódik végül ilyen is hallottam valahol

Mihucz Kitti: Exit

azt álmodtam hogy
meztelenül állok egy benzinkúton
nem tudom hol vagyok és éjszaka van
nem látok senkit de biztos vagyok benne
hogy valaki a mellemet bámulja
stoppoljak haza? de merre van a haza
ha nem tudom éppen hol vagyok?
elindulok az út szélén órák óta sétálok
a hátam egyre görbébb és olyan fehér
hogy visszatükrözi a kelet-európai hajnalt
felvesz egy kamionsofőr *unde mergeti?*
nem válaszolok vigyen amerre akar
többet nem szólal meg vezet figyelmesen
mint aki pontosan tudja hova kell vinnie
meglátom magam az oldaltükörben
meztelen test mögöttem a lila hajnal
színről-színre látása ennek a
szentlélek-templomnak amibe
a lélek aszkézist tanulni jár

SZÖKE ROLAND

Vaktérkép

Olyan kellemesen
ropognak a farostok,
mint az ízületek,
miközben nyújtózkodunk.

A redőny rései között
sugárutakon tör be a Nap,
már nem tűnik csillagnak
a tévé fénypontja.

Elismételjük a pózt,
amiben elaludtunk,
egymást látjuk
fekete tükreinkben.

A párnahuzat vonalai
fekszenek arcodon,
akár egy város úthálózata
a legutóbbi álmodból.

Felszabadulnak pórusaid
és kezd simulni a bőr.
Nyomukkal fakul
a vaktérkép.

Egyedül arra emlékszel,
hogymivel tojást ettél,
és egy kihalt állatkertben
erszényesfarkast simogattál.

KÓCSÓ ALEXANDRA

tisztulás

világos szobára ébred
háttal a falnak, arccal az ajtó felé
minden éjjel ugyanaz
szimbiózis a beszűrődő lelkekkel

nem nevezi nevén őket
megtanulta, hogy a kutyák is akkor
támadnak, ha érzik, hogy félsz
távolságtartással eteti őket
etetéssel tartja a távolságot

már gyerekkorában jelen voltak,
akkor sem tudott sötétben aludni
ne aludj, nem álmodsz –
mondták neki a felnőttek

minden reggel tisztulás
annak a gondolatában, hogy
akit nem akartak világra hozni,
a halálról kell profétáljon

Mátyás Emőke Ibolya

Füstös plakát

A hold fényét megszűrte
a pipadohány füstje.
Emberi arcmásokat látok
a polc oldalán megjelenni.
Apámé volt a polc.
Pasztell rajzokat ragasztott rá,
később közös emlékeket
elbeszélő szürke képeket.

Anyám színésznő volt,
s itthon is mindig
hisztérikus drámát játszott:
megtanított a vicsorgás
és csábító mosoly átmenetére.
- fontos női fortélyok

Ma éjszaka jobban figyelek,
hátha ő néz vissza rám.
egy rég elfeledett előadást
hirdető plakátról.
Ahogyan a gyufa megszokott
kámforos lehelete
előjegyzí a füst érkezését,
biztosan összeszorított
szemekkel szisszen fel.

Ragályos és örökletes
a káros függőség,
de generációk óta mindenki
így homályosítja el
az emlékeket.

Hátadon a pihék alkotta ormok sivatagról álmodnak.
A mikrométernyi hegység fennsíkján
félve indul sétára a kérges kezem.

Szempilláid óvatlan hajlongása árulta el,
hogy szemed felszisszenése
hála volt és nem aggodalom.

Szemed sárkánybőr.
Fény csillan az éjkék pikkelyes szöveten.
Kúton felejtett csupor hideg a tekinteted érintése,
Elriadna minden idegen.

Bátortalan leheletem
a pillanat töredéke alatt idézett elő hegyomlást,
s a porrá zúzott kétségek most,
mint sivatag terülnek el ágyadban,
tested takarója.

Másik szemed őzszőr.
Selymesen meleg, simogatásra vágyik.
Az angyalhaj szálak közt jól megfér a bátortalan madárraj,
kudarcaim.
Azúr könnye a fájdalom halála
a felejtés órája.

Önáltatás.
Önmegsemmisítés
Öngyógyító erő.

Kétszer volt azóta tél, lavina egy sem.
Nem kell gondolatokat olvasnod,
Minden ott volt abban a leheletemben.

FINTA VIKTÓRIA

főzőcske

mi a családban naponta kétszer eszünk húst / hosszú évekig gyalogoltam és mentem és rohantam, közben végig vártam / utálom a félbehagyott mondataidat / komplikált az élet, mint az emésztésünk / te mindenhol olyan nyugodtan állsz és vársz a sorodra / utálok főzni, de a kedvedért megtanultam / látod, igyekeztem / nem tudom, mi nehezebb, a gyomrom, vagy minden más / én minden sorban toporgok, főleg a hentesnél / olyankor dudorászok, de úgysem gyorsul fel az idő / nem bírtam kivárni, hogy elmondd a mondat másik felét, és megtudjam a titkaidat / fasírtot csináltam meg kirántott húst meg pörköltet / zenét hallgattam közben, így könnyebb volt / én csak koncerteken szeretek várni jegyváltás előtt, te is eljöttél velem, nem mondhatom / beléd fojtottam a szót a sok hússal, de hát honnan tudhattam volna / ha nem ennék annyit, talán megkönnyebbülnék, nem csak a mérlegen / a buszmegállóban más a várakozás, ott a mobilomat bámulom, hogy mikor fejezed be a mondatot, vagy amit akarsz / ezek a hülye higgadt dolgaid / hígak és emészthetetlenek / egy idő után észrevettem, mindig csak a szalámik árát vizslatom az akciós újságban / kár, hogy olyan későn derült ki, te amúgy vegetáriánus vagy

SZALLÓS KIS CSABA

tulipánlapocka

növények nyílnak
majd belőlünk
virágok és cserjék
szépek és szakadtak
bordáidból pipacsok
lapockámból búzavirág
vagy az is lehet, hogy
lapockádból tulipán
bordáimból mák
az akkori környezettől
függ majd azt hiszem
a levegő páratartalmától mondjuk
hogy milyen a hőmérséklet
vagy a talaj savassága
a föld érrendszere
mennyire szorosan
fonja majd össze
ágyékcsigolyáinkat

szállj rám égtáj serceg a karvaly bús dala vijjog
átizzasztott szemgödrökben fészkelhetnek szemvarjak
összeszorított elhagyatottság rémületében
jár a nyomomban tarkoponyájú vércsesikoltás
álmatlanságomból felriadóként ver ki a víz
tölgygallyak közt átszűrődő hajnali fény
hús szaga ég kút szakadék mély uszadék íz
összekotort levelekben most már megtelepednék
hosszan tartja magában a hőt

Czikó Imola: Kertész leszek 2.

VISSZAPILLANTÓ

Pályázatunk történetéből
önálló kötetes hallgatóink

A 2019-es (XV.) kötetünkben bemutatottak

(A pályázó korábban megjelölt egyetemet jelezzük)

Magolcsay Nagy Gábor, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

Csepcsányi Éva, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

André Ferenc, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

Bihari Csilla Rozália, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

Posta Mariann, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

Nagy Judit Áfonya, Miskolci Egyetem, Miskolc

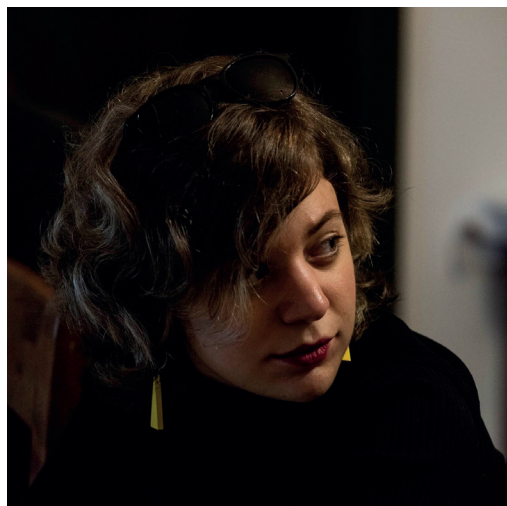
A2021-es (17.) kötetünkben bemutatottak

Nagyné Klujber Márta, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

Baka L. Patrik, Selye János Egyetem, Komárom

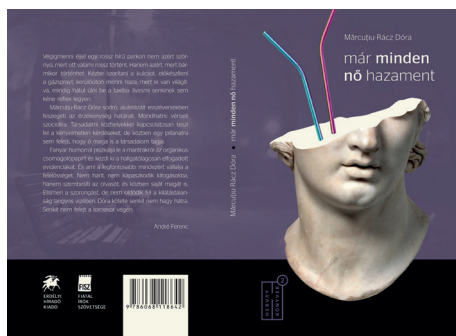
Jaszenovics Lilla Anna, Orvosi- és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

György Alida, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

Mărcuțiu-Rácz Dóra

vagyok, 1996. decemberében születtem Nagyváradon. Az Ady Endre Elméleti Líceumban érettségiztem, majd a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen szereztem magyar-angol szakos diplomát. Két évig szerkesztettem az Echinoux magyar oldalait, a BBTE Bölcsészettudományi Karának irodalmi folyóiratát. 2019-től a kolozsvári Helikon irodalmi folyóirat szerkesztője vagyok; verset, prózát, kritikát és műfordításokat közlök különböző erdélyi és magyarországi irodalmi folyóiratokban.

Mărcuțiu-Rácz Dóra

amikor el akartam adni

és mondjam csak,
ha már úgylis beszélgetünk:
ezeket a szép szelfiket itt, ezeket
a telefonommal csináltam?
olx.ro, kép nincs, csak keresztnév.
bogdinak hívják.

anyám azt mondta,
ne tartogassak fölöslegesen semmit,
se elektronikát, se másokat.

nem loptam, dobozom is van –
bogdi úgy tesz, mintha
jobban értene hozzá, kötekedik, rámenős.
miért adom el, ha még működik?
biztos elázott, felnyitottam már,
összekuszáltam a rendszerét,
kihasználtam rendesen.

csak keveset alkudozom,
két éve használom a telefont.
apám szerint nem szabad
túl olcsón üzletelni.

megbeszéljük, mikor találkozunk.
bogdi igazából gergő,
egymásba nőtt blokkok közé kísér,
nem neki kell a telefon,
mutatja, hol találom istit.

vigyázzak magamra, mondja,
beszélünk még, mondja,
majd visszamegy az egyik blokkba,
pedig jól tudja, hogy
nincs több eladó telefonom.

te vagy isti, kérdezem az első
férfitől, aki az utamba kerül,
erre kinéz egy másik a motorháztető
mögül, és egy harmadik mászik ki
a dacia alól. a legkoszosabb isti,
kezet fogunk, mint az üzletemberek,
megmutatom neki a telefont,
isti a munkanadrágjába törli kezét.
bekapcsolom előttük,
jelszó nincs.

simogatós-e, kérdezi isti,
a csaj vagy a telefon,
kontrázik a másik,
nevetünk mind, csak én nem –
én nem magyarázkodom,
hogy miért adom el a telefont,
isti pedig nem alkudozik,
egyből kifizeti.
kevesebért is nála hagynám.

és csak hogy tudja,
telefont árulok, mást nem,
suttogom, ahogy istiék
végignéznek rajtam,
én pedig megpróbálok kitalálni
a blokkok közül
valami
jó mentséget arra, miért reszketek,
amikor most kerestem százharminc lejt
a régi telefonomon.

Mărcuțiu-Răcz Dóra

egy rossz hírű park utcáin

egyszer úgy szeretnék végigmenni
egy rossz hírű park utcáin,
hogy ne gondoljak a legrosszabbra,
és arra sem, mit gondoljak helyette.

ne keressek fényfoltokat a betonon,
biztonsági öröket vagy olyan férfiakat,
akiket a sötétben is könnyű meglátni,
akik nővel vagy kutyával sétálnak.

ne magamban keressek magyarázatokat
rosszul feltett kérdésekre, és
ne azért igyak vizet, hogy utána
könnyebben tudjak kiabálni.

azért szorongassam a lakáskulcsomat,
mert már majdnem otthon vagyok,
ne azért, mert azt olvastam
valahol, hogy ez még jól jöhet.

ne töröljem le a rúzsom, ha nem kell,
azért járjak futócipőben, mert kényelmes,
és ne az legyen a mentsvárom,
hogy épp megjött.

azért hívjam fel anyámat,
mert valóban hiányzott a hangja,
ne azért, mert szégyellem bevallani
magunknak, hogy még mindig
félek a sötétben.

Kovács Újszászy Péter

vagyok, 1996 adventjében születtem Kolozsváron, ahol ma is élek. Színésznek készültem, végül az irodalom mellett köteleződtem el. A Babeş-Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán diplomáztam magyar-angol szakon, mesteri tanulmányaimat magyar nyelv és irodalom szakon fejeztem be ugyanott.

A Kortárs Hangan Nemzetközi Irodalmi Pályázatra elsőéves bölcsész-hallgatóként küldtem be először verseket 2017-ben, amikor II. helyezést értem el. Ekkortól számítom szépírói indulásomat. 2017 és 2021 között aktív résztvevője voltam a Kortárs Hangan Kreatív Írásművészeti Műhelyeknek, ahol életreszóló élményekkel gazdagodtam.

Tollamból jó néhány recenzió és kritika született. Írtam már esszét és műfordítással is próbálkozom, de legtöbbször versben utazom. Alkotásaimban gyakran találkozni állatmotívummal, ami A csupaszodás gótikája című debütkötetemben (Előretolt Helyőrség Íróakadémia – 2021, Budapest) is központi szerepet kap.

Verseim, esszéim, recenzióim többek között az Irodalmi Jelenben, az Előretolt Helyőrségben, a Magyar Naplóban, a Székelyföldben, a Látóban, a Korunkban, a Pannon Tükörben, a Bárkában, a Kortársban, a SZIF-online-on, a KULter.hu-n meg az ÚjNautiluson jelentek meg.

Kedvelt témáim között ott a kiszolgáltatottság, az ehhez társuló nyugtalanság, valamint a viszonzatlan szerelem. Jelenleg a kolozsvári Onisifor Ghibu Elméleti Líceum magyartanára vagyok. A tanítás mellett titkárként dolgozom a Mathias Corvinus Collegium Egyesület kolozsvári fiókjánál.

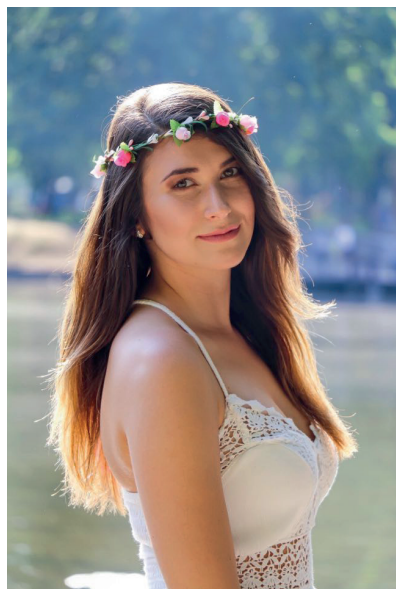

Sosem teszed otthonossá a lakást.
A falak fehérek maradnak,
a cigarettásdoboz az éjjeliszekrény fiókjában.
Ott rejtegetted már a teológián is,
mert féltél, hogy kicsapatnak a bentlakás gondnokai.
Édesanyád figyelmeztetéseibe préseled az otthonot,
ahogy a felvételi előtt megszorítja a csuklódat:
„Jól gondold végig, fiam, mert, ha elindulsz,
erről az útról már nem lehet letérni.”
Zsófi is otthon. A könyvtárban ismerted meg igazán.
Végzős szeminarista voltál, amikor várandós maradt
tőled.
Hiába győzködted, hogy tartsa meg,
ő nem bírta volna elviselni,
hogy a gyereke apja egy katolikus pap.
Anyád felszentelésed előtt halt meg.
Zsófi letiltott. Amikor az első miséden megláttad,
belesültél a bűnbánati imába.
A fülbevalója kék volt.
Ugyanaz az ékszer, amit a könyvtárban viselt.

Kovács Újszászy Péter

Fészek

Szörköntösbe bújnak a falak.
Az ablakban nyugdíjas gyufák.
Szennyes einkkel öltöztetjük a padlót,
porból függönyt álmodunk.
Az előszobát homlokod világítja be.
Bokánkon tejfogak nyoma.
A plafonra ágak kúsznak,
fikuszok alatt alszunk.
A rottweiler kölykök szétrágják könyveinket,
a párnák gyomrából kilopják a bélést,
ismerik a reggel nyöszörgéseit,
amikor meg ezítláb kitámolyogsz közéjük.
Ha nem ébredünk fel időben, anyjuk kitakarít.
Nyelve a parketten kúszik,
nyúzott szíromlevél.

Rump Tímea

vagyok. A Kortárs Hangon Nemzetközi Irodalmi pályázat tette lehetővé 2017-ben életem első publikációját, emellett az egyik legkedvesebb sikerélményemként tekintek rá vissza.

Az egyetemi éveim végéig rendszeresen részt vettem az alkotóműhelyeken, és a fejlődés hatására egyre több folyóirathoz, antológiához és online irodalmi platformhoz eljutottak az írásaim. (Például: Szifonline, Opus, Előretolt Helyőrség, Várad, Pannon Tükör, Agria, Petőfi Irodalmi Múzeum).

A lírai alkotásokon kívül elkezdtem ifjúsági irodalommal foglalkozni, és 2020-ban megjelent az első önálló kötetem, egy meseregény formájában. A Levendula hercegnő a Poket Zsebkönyvek ifjúsági köteteinek sorát gazdagítja.

Jelenleg a második kötetemen dolgozom, amely ennek a könyvnek a folytatása. Próza terén ifjúsági kategóriában szeretnék tevékenykedni a jövőben.

Rump Tímea

Ha minden kötél szakad

Elvesztelek nap mint nap,
hogy aztán újra rám találj
a lelketlen idő sűrűjében.
A célokat elvétettem,
kicsúsztak az ujjaim közt,
miként a hangod beitta magát.
Minden nap elveszítesz,
hogy újra rád találjak,
a kozmosz omlása előtt.
Ha tompul a lég, elfagy a szív.
kialszanak a csillagok.

Mézga család a Sarkvidéken

Szétszaladt fagymorzsák a padlón.
Gurulásuk kék útján másnap
kihűlt nyomaid nyalogatnák,
ha hagynám, hogy magával
rántson létezésed a Sarkvidék
tükrös jegébe. Dérkáláccsá
fagyasztja mondandóm a mínusz,
boros leheletté csorbítják
nyögéseim az élek.
Szemem közé karcolt korcsolyával
mormolom az abszint-panzió mantráit,
befűteni félek.

Szabó Natália Tímea: Moon magic

A Kortárs Hangan '22 pályázati fölhívására 4 ország 20 egyetemi karáról 68 hallgató küldött pályázatot:

Babeş-Bolyai Tudomány Egyetem Kolozsvári Kar
Babeş-Bolyai Tudomány Egyetem Marosvásárhelyi Kar
Babeş-Bolyai Tudomány Egyetem Római Katolikus Teológiai Kar,
Kolozsvár
BBTE Református Tanárképző és Zeneművészeti Kar, Kolozsvár
Comenius Egyetem Pozsony
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger
Konstantin Filozófus Egyetem, Nyitra
Műszaki Egyetem, Kolozsvár
Művészeti Egyetem, Marosvásárhely
Miskolci Egyetem, Miskolc
Nyíregyházi Egyetem, Nyíregyháza
Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és Technológiai Egyetem,
Marosvásárhely
Protestáns Teológiai Intézet, Kolozsvár
Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad
II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász
Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem Csíkszeredai Kar
Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem Kolozsvári Kar
Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem Marosvásárhelyi Kar
Selye János Egyetem, Komárom
Színművészeti Főiskola, Pozsony

Kortárs Hangon '22

Nemzetközi Irodalmi Pályázat

díjazottjai

I. DÍJAS

Forgács Fanni, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger
Papp Zoltán, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

II. DÍJAS

Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár
Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger
Bod Réka Barbara, Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és Technológiai Egyetem, Marosvásárhely

III. DÍJAS

Szőke Roland, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger
Gažik Viktória, Comenius Egyetem, Pozsony
Bertalan Tímea, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Kar, Kolozsvár

KÜLÖNDÍJAS

Pál Hunor, Műszaki Egyetem, Kolozsvár
Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger
Pataki-Péter Hanna, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár
Nagy Norbert, Protestáns Teológiai Egyetem, Kolozsvár
Finta Viktória, Színművészeti Főiskola, Pozsony

EGYETEMI LAPDÍJAS

PALETTA közéleti, kulturális, tudományos magazin Eszterházy Károly Katolikus Egyetem: **Forgács Fanni**, magyar-angol szakos
MEGAZIN, hallgatói magazin, Miskolci Egyetem
Tóth Csaba, Miskolci Egyetem

ÍRÓSZÖVETSÉGI DÍJAK

MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG DÍJ: Meghívó a Tokaji Írótáborba

Bóna Friderika, Konstantin Filozófus Egyetem, Nyitra

Bod Réka Barbara, Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és Technológiai Egyetem, Marosvásárhely

ERDÉLYI MAGYAR ÍRÓK LIGÁJA DÍJ: Meghívó az írótáborba

Pál Hunor, Műszaki Egyetem, Kolozsvár

SZLOVÁKIAI MAGYAR ÍRÓK TÁRSASÁGA DÍJ: Meghívó a SZMÍT írótáborába

Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem

REKKTORI DÍJAK

ESZTERHÁZY KÁROLY KATOLIKUS EGYETEM REKKTORI DÍJ

Papp Zoltán, magyar – ének szak

MISKOLCI EGYETEM REKKTORI DÍJ

Uraky Noémi, magyar – etika szak

TÁMOGATÓ IRODALMI, MŰVÉSZETI LAPOK DÍJAZOTTJAI, MEGJELENÉSI LEHETŐSÉGEK

KORTÁRS HANGON Nemzetközi Irodalmi pályázatunk 18 éves történetében legtehetségesebbnek ítélt hallgatóink már **hetedszer** kapnak lehetőséget rangos megjelenésre. Megkerestünk 10 jelentős irodalmi, művészeti lapot, akik készséggel biztosítottak szakmai támogatásukról, s felajánlottak egy-egy lapdíjat, és megjelenési lehetőséget biztosítottak lapjukban általuk kiválasztott tehetségeseknek.

AGRIA Irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat, Eger

Lapdíjas: Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem

Közlés: Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger: Bugya Anikó Judit, Forgács Fanni, Galda Gábor Attila, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár: Szallós Kis Csaba, Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és Technológiai Egyetem, Marosvásárhely: Bod Réka Barbara, Sapientia EMTE Csíkszeredai Kar: Vad-Magyar Renáta-Henrietta, Comenius Egyetem, Pozsony: Gažik Viktória.

A VÖRÖS POSTAKOCSI Irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat, Nyíregyháza

Lapdíjas: Mátyás Emőke Ibolya, Protestáns Teológiai Intézet, Kolozsvár

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG Irodalmi folyóirat Felvidéki megjelenés

Lapdíjas: Nagy Emese Ingrid, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG Irodalmi folyóirat Magyarországi megjelenés

Lapdíjas: Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár és Mátyás Emőke Ibolya, Protestáns Teológiai Intézet, Kolozsvár.

HELIKON Irodalmi folyóirat, Kolozsvár

Lapdíjas: Buna Blanka-Boróka, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

IRODALMI SZEMLE, Pozsony

Lapdíjas: Szőke Roland, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

OPUS, Irodalmi Művészeti Folyóirat, Dunaszerdahely

Lapdíjas: Mulyad Szilvia Vivien, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

SPANYOLNÁTHA Művészeti folyóirat, Miskolc

Lapdíjas: Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

Közlés: Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár: Pataki-Péter

Hanna, Vincze Orsolya, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római

Katolikus Teológiai Kar: Kócsó Alexandra, Bertalan Tímea, Műszaki

Egyetem, Kolozsvár: Pál Hunor, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem,

Eger: Papp Zoltán, Szőke Roland, Forgács Fanni, Demény Balázs, Galda

Gábor Attila, Dobosy Tímea, Kiss Marcell, Pozsonyi Színművésze-

ti Főiskola: Finta Viktória, Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és

Technológiai Egyetem, Marosvásárhely: Bod Réka Barbara, II. Rákóczi

Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász: Szabó Katalin.

ÚJVÁRAD Irodalmi, Művészeti folyóirat, Nagyvárad

Lapdíjas: Próza: Buna Blanka-Boróka, Babeş-Bolyai Tudományegye-

tem, Kolozsvár. Vers: Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

Közlés: Pataki-Péter Hanna, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozs-

vár, Bertalan Tímea, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus

Teológiai Kar, Kolozsvár, Kacsó Anett, Babeş-Bolyai Tudományegye-

tem, Kolozsvár, Szabó Katalin, II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar

Főiskola, Beregszász, Szőke Roland, Eszterházy Károly Katolikus

Egyetem, Eger.

A JELENLEGI KÖTETBEN SZEREPLŐK EREDMÉNYEI KORÁBBI PÁLYÁZATAINKON

Bertalan Tímea, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Kar, Kolozsvár

2020. III. díj, Helikon folyóirat lapdíj, 2021. III. díj,

Előretolt Helyőrség Erdélyi lapszám lapdíjasa

Bod Réka Barbara, Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és Technológiai Egyetem, Marosvásárhely

2019. Különdíj, 2020. Különdíj, 2021. Különdíj,

Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

2020. II. díj, Líceumi Paletta díj, 2021. I. díj, Magyar Író szövetség díja

Finta Viktória, Színművészeti Főiskola, Pozsony

2021. Különdíj

Forgács Fanni, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

2018. Rektori díj, 2019. különdíj, Helikon folyóirat lapdíj,

2021. Különdíj

Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

2018. Rektori díj, 2019. II. díj, 2020. III. díj, Paletta lapdíj,

2021. II. díj, Rektori díj, A Vörös postakocsi lapdíj

Gažik Viktória, Comenius Egyetem, Pozsony.

2021. Opus lapdíj

Kovács Újszászy Péter, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

2017. és 2019. II. díj, 2020. III. díj, Irodalmi Szemle lapdíj.

Kócsó Alexandra, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus

Teológiai Kar, Kolozsvár

2021. II. díj

Mărcuțiu-Rácz Dóra, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár,

2017. I. díj

Rump Tímea, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem,

2017. II. díj, 2018. Különdíj, Líceumi Paletta lapdíj,

2020. I. díj, Előretolt Helyőrség Magyarországim megjelenés lapdíj.

Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

2020. A Vörös Postakocsi lapdíj, 2021. II. díj, Helikon és az

Előretolt helyőrség lapdíj

Szőke Roland, Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger

2021. III. díj,

Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

2019. Várad folyóirat lapdíj, 2020. Különdíj, Várad folyó

irat lapdíj, Rektori díj, 2021. Különdíj, Magyar Írószövet

ség díj, Rektori díj,

TARTALOMJEGYZÉK

Szerkesztői ajánlás.....	5
Szabó Dóra: hangulatok 1.	7
Papp Zoltán: vojtna recepcióspultban.....	9
Galda Gábor Attila: Amit nem sikerül felitatni.....	10
Forgács Fanni: Mizoprosztol.....	11
Szőke Roland: Univerzumok a padláson.....	12
Csobády Csilla: Napos oldal.....	13
Gažik Viktória: hétköznapi szillogizmusok.....	14
Szallós Kis Csaba: hatkor pirkadat.....	15
Tolnay Lili: Indulás	17
Kacsó Anett: Anyától hazáig.....	19
Nagy Emese Ingrid: Roráté.....	21
Mátyás Emőke Ibolya: Gyermeki magyarázat.....	23
Tabán Bálint Károly: Anyáért mondott sirató.....	24
Nagy Norbert: A temetés ornamentikája.....	25
Karsai Alexandra: Hajnal	27
Finta Viktória: Egy pohár víz.....	29
Vad-Magyar Renáta-Henrietta: Gyermekkor küszöbén.....	31
Kis Marcell: FragMentális állapot.....	33
Bertalan Tímea: Mitológia.....	35
Gál Emma: Mindegy	37
Szabó Katalin: Romáskamező.....	39
Buna Blanka-Boróka: Feketén-fehéren.....	41
Zabán Bálint Károly: Ősapa útnak indul.....	44
Vincze Orsolya: Világunk darabjai a hóban.....	45
Pál Hunor: carpediem.....	46
Bihar Anett: Papírhajók	47
Dobosy Tímea: Itt hiába köszönsz előre	49
Vad-Magyar Renáta-Henrietta: Félzsáraz mondatok.....	50
Demeter Ferenc: szertartás.....	52
Mihucz Kitti: Semmi-mégse.....	53

Vizi Abigél: Narancsvér	54
Kis Marcell: Artemisia Gentileschi	56
Jezsó Emil: Szimplán fikció.....	58
Bóna Friderika: Pillanatragasztó.....	61
Hajdu Korinna: Girls who like girls.....	63
Csobády Csilla: Szeretetjárvány*.....	65
Demeter Ferenc: poszttraumatikus szociáldemokrata.....	66
Demény Balázs: Pillanat.....	67
Bugya Anikó Judit: Kispest.....	68
Gebur Norbert: Sanity check.....	69
Uraky Noémi: Naplóbejegyzés.....	71
Kacsó Anett: Reggeli walzer.....	73
Bod Réka Barbara: Nocebo.....	75
Gažik Viktória: Távcső.....	79
Arany Virág: Honest and Crazy.....	81
Pataki-Péter Hanna: Tavaszi áldozat.....	83
Szabó Katalin: 1933.....	85
Uraky Noémi: Kávéfoltos pulcsiujjak.....	87
Molnár Erika: Fügőkert.....	89
Forgács Fanni: REM-fázis.....	91
Tóth Csaba: Temetetlen múlt.....	92
Kócsó Alexandra: Az állomás.....	94
Pataki-Péter Hanna: Diszkrepancia.....	96
Dobosy Tímea: Betakar.....	97
Bod Réka Barbara: Sakk, előre ismeretlen bábokkal.....	98
Mulyad Szilvia Vivien: Nemezis.....	100
Pál Hunor: korcsolyázók.....	101
Papp Zoltán: leonard cohen két percig beszél a chelsea hotel előtt.....	102
Mihucz Kitti: Exit.....	103
Bertalan Tímea: testestül.....	105
Szőke Roland: Vaktérkép.....	106
Kócsó Alexandra: tisztulás.....	107
Mátyás Emőke Ibolya: Füstös plakát.....	108
Nagy Norbert: Leheletemben.....	109
Finta Viktória: főzőcske.....	110

Szallós Kis Csaba: tulipánlapocka.....	111
Galda Gábor Attila: összekotort levelekben.....	112
Czikó Imola: Kertész leszek 2.....	113
VISSZAPILLANTÓ.....	115
Mărcuțiu-Rácz Dóra.....	116
Kovács Újszászy Péter.....	120
Rump Tímea.....	124
Szabó Natália Tímea: Moon magic.....	127

KORTÁRS HANGON '22

NEMZETKÖZI IRODALMI PÁLYÁZAT PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Nemzetközi irodalmi pályázatunk vers és kispróza műfajban kínál lehetőséget tehetséges hallgatóknak.

Célkitűzésünk, hogy a Kárpát-medencében magyar nyelven tanuló egyetemi hallgatóknak anyanyelvpoló tehetséggondozó fórumot biztosítsunk.

MEGJELENÉS

ZSÚRI értékelés, alapján megjelenés a pályázat költésznapi válogatott kötetében.

LAPDÍJ Megjelenés rangos irodalmi lapokban: Pozsony: Irodalmi Szemle, Opus SZMIT irodalmi folyóirat, Előretolt Helyőrség irodalmi folyóirat Felvidéki melléklete, Újvárad irodalmi művészeti folyóirat Nagyvárad, Helikon irodalmi folyóirat Kolozsvár, Előretolt Helyőrség irodalmi folyóirat Erdélyi melléklete, A Vörös postakocsi irodalmi művészeti, kritikai folyóirat Nyíregyháza, Agria irodalmi, művészeti, kritikai folyóirat, Eger, Előretolt Helyőrség irodalmi folyóirat Magyarországi melléklete, Spanyolornáha Művészeti folyóirat Miskolc.

KORTÁRS HANGON Kreatív Írásművészeti Műhely

Fiatalköltők, lapszerkesztők segítségével gyakorlati munkára épülő tematikával egyénre szabott írói költői feladatokkal írástechnikai szakmai ismeretek elmélyítése, ismerkedés a megjelenés feltételeivel.

PÁLYÁZATI FELTÉTELEK

Érvényes hallgatói jogviszony

Pályázni kizárólag első közlésre szánt írással lehet!

A pályázó hozzájárul, hogy beválogatása esetén műve(i) térítésmentesen megjelenhessenek a Kortárs Hangon '22 válogatott költésznapi kötet nyomdai kiadásában, illetve szabad hozzáféréssel feltöltésre kerüljenek az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem repozitóriumba. A nyomtatott kötetet minden pályázó és egyeteme térítésmentesen megkapja.

Pályázni maximum két alkotással, művenként két oldal terjedelemben (aral betűtípus 12 méret) lehet.

CÍM: kortarshangon@uni-eszterhazy.hu;

PÁLYÁZATUNK MEGHÍVÁSOS: Eger, Miskolc Nyíregyháza és Felvidék, Kárpátalja, Erdély magyar egyetemain tanuló magyar hallgatók részére szól.

HATÁRIDŐ

A PÁLYÁZAT BEÉRKEZÉSI HATÁRIDEJE:
2022.FEBRUÁR 6. ÉJFÉLIG!

DÍJAK

Magyar Írószövetség

Résztvételi lehetőség 2 fő részére térítésmentesen a Tokaji Írtáborban.

Erdélyi Magyar Írók Ligája

Résztvételi lehetőség 2 fő részére térítésmentesen Erdélyben az EMIL Írtáborban.

Szlovákiai Magyar Írók Társasága

Résztvételi lehetőség 2 fő részére térítésmentesen a SZMIT Írtáborban.

A régió 10 rangos irodalmi lapja

Lapdíjat ad az általa választott pályázónak: megjelenteti a díjazott írását!

GÁLA ÉS KREATÍV MŰHELY

Gála: 2022. április 11. hétfő

Eredményhirdető Gála, élő, egyenes Tv közvetítéssel Egerből, a Liceumból, Kreatív Írásművészeti Műhely személyes részvétellel Tiszababólnán.

Kreatív Írásművészeti Műhely

2022. 04. 11-14. - 2022. augusztus 22-28.

A világvége csak változás,
majd a flam új történelmet
épít, ahol talán egy időskiba
kerülnek a legók, fakockák.

(Széke Roland)

Nem felelek meg semmilyen konvenciónak.
Igazán, Uram, nem is tudom, hogyan lehetek engedelmes.
Miért keresel engem? Mindenhol ott vagyok, ahol nem számítanak rám.

(Nagy Emese Ingrid)

manapság valamire való költő
nem kezdí úgy a versét hogy manapság
valamire való költő
nem kezdí úgy a versét hogy

(Papp Zoltán)

Hiányzik az a gyermekkori idill,
amikor még az eperfa alatt majszoltuk
a gondatlanságot, amikor az volt
a legnagyobb bánat, hogy nem
értük utol a fagyis kocsit.

(Vad-Magyar Renáta-Henrietta)

növények nyílnak
majd betölünk
virágok és cserjék
szépek és szakadtak
bordáiból pipacsok
lapockámból búzavirág

(Szallós Kis Csaba)